

în ceea ce privește legea, adăugă el și ea făcu ochii mari, ci în ceea ce privește afacerile și el este un om de afaceri, nu-i așa ?

Amenințarea calmă a lui Ross suna sinistru, ca mârâitul unui tigru, privirea lui căpătând duritatea oțelului, surprinzând-o și fixând-o cu ochii aceia uimitori, la fel cum se întâmplase când îl văzuse prima dată.

— Ei bine ? o întrebă el în timp ce ea stătea și îl privea în tăcere. O să reflectezi la ce ți-am spus ?

— Nu am la ce să reflectez, reuși Helen să spună. Ea suspină, tremurând în sinea ei. Nu am nici o intenție să mă recăsătoresc. Cunoști părerea mea despre bărbați. În ceea ce mă privește un bărbat în viața mea îmi este de ajuns.

— Asta am dedus și eu, îi răspunse el sec. Nu-ți propun această căsătorie decât pentru o protecție reciprocă. Tu ai nevoie de ajutor acum, iar peste puțin timp o să am și eu nevoie de ajutor.

— Tu ? Se uită la el de parcă înnebunise de-a binelea. De când unul ca tine are nevoie de ajutor ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos, mormăi el așezându-se după ce ea se așeză la loc.

— În primul rând, de ce crezi că sunt în Anglia și de ce crezi că vreau să-mi cumpăr o casă și să mă stabilesc aici, unde s-a născut tatăl meu ? Am fost trimis la școală aici ca să-mi păstrez accentul și să-l mulțumesc pe tatăl meu. Acum, mai mult ca oricând, vrea să se stabilească aici

CAPITOLUL VI

Pentru o clipă, Helen crezu că nu l-a înțeles pe Ross. Pur și simplu s-a holbat la el cu privirea întunecată, iar chipul i-a devenit palid.

— Ce-ai spus ?

A șoptit cuvintele și el a privit-o exasperat, cu buzele strânse.

— M-ai auzit, Helen. Ți-am cerut să te căsătorești cu mine și nu reacționa de parcă ți-ai ieșit din minți.

— Probabil că tu ai înnebunit !

Sări în picioare, devenind nesigură când el s-a sculat încet, umplând camera cu statura lui și în același timp dominând-o.

— Dacă acesta este modul în care vrei să-ți păstrezi secretara, atunci...

— Oh, voi avea nevoie de o secretară, murmură el. Nu vreau ca soția mea să muncească și oricum trebuie să avem un atu față de Gifford. Tu o să stai acasă și o să ai grijă de Tansy. Vei deveni Helen Maclean, bogată, fără griji și perfect capabilă să te ocupi de fiica ta. Nici măcar nu va încerca să ceară custodia și dacă o va face, o să încaseze o serie de lovituri neașteptate. Nu

și să dezvolte compania de aici. De asemenea, vreau să mă căsătoresc. Mama a început să răscolească anturajul; o americană bogată și în-cântătoare mi-a fost destinată, încă de când avea șaisprezece ani.

— Doar... n-o să-mi spui că un bărbat ca tine poate fi supus...?

— Îmi pare bine că-ți dai seama că nu pot fi supus! se răsti el. În orice caz, m-am săturat și am obosit să tot fiu manipulat. Mi-e silă de în-tâlniri întâmplătoare, petreceri aranjate cu grijă. Vreau să pun punct la toate. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să le ofer lui Tina și lui Tansy un cămin, să am casa mea și să mă liniștesc.

Pentru un timp, Helen rămase tăcută și nici el nu mai zise nimic. De fapt, mintea ei funcționa ca un computer, cântărind propunerea pe toate fețele. O să fie în siguranță cu Ross, mă rog, cât de mult se putea acest lucru din punct de vedere fizic. El fusese gata s-o protejeze la Paris și chiar ieri, în casa aceea singuratică, nu profitase de avantajul lui când ea fusese în puterea lui. Totuși, putea suporta să fie cu el?

O trecu un fior când își dădu seama că putea să-l suporte. Dacă ar putea să se destindă puțin, să-l cunoască mai bine, avea senzația că putea deveni un prieten de nădejde și chiar mai mult decât atât. Tina și Tansy îl plăceau. Asta îi reaminti de grijile ei recente. Tina îl plăcea. Totuși, la urma-urmelor, asta nu avea nici o importanță, pentru că n-o să lase nici un bărbat...

— Este foarte frumos din partea ta, dar nici nu se pune problema.

Ross era gata să explodeze.

— Ți-am spus că este spre binele nostru. Crede-mă, nu sunt blând. Profit de situație și împusc doi iepuri dintr-odată. Ochii i se îngustară și privi printre gene. Sau nu asta este problema? Ți-e frică că o să profit și de tine?

— Am mai fost căsătorită. Multumesc, dar știu ce înseamnă căsătoria, mormăi Helen cu fața roșie. Nu mi-a produs decât greață.

— Mă ofer să te protejez, să am grijă de tine. În schimb, vreau o soție care să mă acopere și să mă protejeze. Vreau o gazdă bună pentru partenerii mei de afaceri și cred că am fost destul de explicit că nu doresc să-mi „farmeci invitații”. Cât despre noi, o să avem camere separate și nu voi intra în camera ta.

— Dar ești bărbat, sublinie stânjenită Helen.

— Cât de frumos pui problema, o ironiză Ross. Din fericire, nu am nevoie de tine ca să-mi fac reclamă în direcția asta. Sunt capabil să-mi stăpânesc pornirile și n-o să am nici o jenă în a-mi alege o altă companie feminină pentru a-mi rezolva problemele.

— Asta am înțeles-o, i-o tăie Helen. Dar ai o reputație de menținut.

— Mă bucur că îți dai seama de asta, remarcă Ross furios. Și acum, ce zici de propunerea mea?

— Nu, îi răspunse Helen hotărâtă. Vreau să am casa mea și propria mea liniște, care să se extindă și dincolo de dormitor. Îți mulțumesc că m-ai întrebat, dar mă tem că va trebui să găsești ajutor în altă parte.

— Foarte bine, plec, dar oricum, mai gândește-te. Se ridică și se uită încruntat la ea. S-ar putea să nu ai șansa să fugi prea departe și oricum, planul tău nu e prea grozav. Chiar dacă nu-ți pasă de tine, ar trebui să te gândești la Tansy, ca să nu mai spun și de Tina. Va trebui să te gândești că în viitor n-o să poți fugi mereu. Vei fi ușor descoperită când Tansy va merge la școală. Ce vei face atunci, o s-o retragi de la școală ca să vă mutați, o s-o despați de prietenii ei? Tina va continua să meargă cu tine sau vei fugi singură, numai cu Tansy?

— Taci din gură!

Helen sări în picioare și se uită furioasă la el, neplăcându-i tabloul pe care i-l descrisese.

— Mă faci să par o criminală sau nebună? Nu vreau să-mi trăiesc viața cu frica apariției lui Miles.

— Dar Tansy stă cu tine?

— Da. Tansy stă cu mine.

Fața îi era lividă și ochii întunecați din cauza emoției.

Pentru o clipă el s-a uitat la ea, parcă citindu-i gândurile și apoi s-a întors brusc pe călcăie.

— Nu este treaba mea, mai ales că n-o să ne mai vedem. Îți accept demisia, Helen. La revedere.

Ieși din cameră și o lăasă pe Helen privind în gol. Când s-a întors Tina, a găsit-o în aceeași stare.

— Ce-a spus?

Helen s-a uitat la ea surprinsă.

— Ce vrei să zici cu ce-a spus?

— A vrut să plecăm ca să poată sta de vorbă cu tine. Nu sunt proastă, Helen. Părea dezamăgită. Să nu-mi spui că a stat și ați băut cafea.

— Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Helen a vorbit deschis. Dacă Tina își făcuse gânduri despre Ross Maclean, atunci era mai bine să se știe dinainte. Nu era de nici un folos să-i ascundă ceva.

— Grozav! Tina răsuflă ușurată. Suntem salvați. Știam eu că acest bărbat formidabil o să ne salveze.

Helen era șocată.

— Ești fericită? Am crezut că aproape te-ai îndrăgostit de el!

— Eu? Am nouăsprezece ani! O fi Ross frumos, dar are aproape treizeci și opt de ani, sau mai mult. L-am făcut să se simtă bine, asta-i tot. Este timpul să încep să-ți trăiești viața și m-am hotărât să te ajut. Nu știam că porcul o să scoată capul din nou, dar în fața lui Ross nu are nici o șansă. O îmbrățișă pe Helen. Pe când nunta?

— L-am refuzat, o informă Helen sec și chipul ei oglinde neîncrederea și disperarea.

— Oh, nu! Oh, Helen, nu pot să te înțeleg, zău că nu pot. Bărbați ca Ross Maclean sunt rari și acum a plecat. Ai fi putut fi fericită, noi toate am fi putut fi fericite!

Se ridică și se îndreptă spre ușă. În prag se întoarse spre Helen, cu un chip jalnic.

— Am crezut că vei începe din nou să trăiești, să mai ieși în lume, dar se pare că m-am înșelat. Sora pe care o știam eu nu mai există.

Remarca o lovi pe Helen din plin și când s-a dus la culcare s-a gândit mult la ea. Oglinda i-a arătat ceea ce știa deja. Era închisă în sine, ținând cu dinții de siguranța ei. Tina spusese că sora pe care o știa ea dispăruse și Helen știa că avea dreptate. Se retrăsese în spatele unui zid de spaimă și gheață. Ar fi posibil să nu mai poată ieși din spațiile acestui zid niciodată? La început totul părise temporar, numai până va găsi încrederea în sine și dorința de viață, dar acum părea că acesta va fi viitorul ei.

În fața ochilor îi apărură brusc imaginea lui Ross, iar obrazii i s-au colorat când și-a amintit ce simțise când a sărutat-o. Habar n-avea dacă ceea ce simțise era normal sau nu. Miles îi dăduse de înțeles că era anormală, frigidă, de gheață. Dar nu asta era ce a simțit cu Ross în casa aceea singuratică. Totuși, când erai căsătorit se cerea mai mult decât un sărut. Se cutremură îndepărtând amintirea dorințelor degustătoare ale lui Miles. Oare era adevărat că Ross o va lăsa în pace?

A doua zi dimineața, pe covorașul din fața ușii a găsit o scrisoare, un plic mare alb pe care l-a deschis cu o mână tremurătoare. Miles pornise deja acțiunea. Avocatul îi explica amănunțit noile circumstanțe și îi spunea direct că va duce la sfârșit acțiunea. Miles o voia pe Tansy. Nu era numai o simplă amenințare. Era crudul adevăr.

Cu inima bătându-i în piept, îl sună pe Ross. Inima îi bătea așa de tare încât atunci când el a răspuns, Helen nu a putut vorbi imediat.

— Am... am primit o scrisoare, spuse ea după ce i-a auzit vocea severă în receptor.

— Se întâmplă celor mai mulți dintre noi, o înformă el cu ironie. Poșta sosește plictisitor de regulat.

În acest mod nu putea vorbi cu el și aproape că era să închidă când și-a amintit chipul tras al Tinei, după noaptea de nesomn. Trebuia să continue.

— Este de la avocatul care acționează în numele lui Miles. Intenționează să ducă acțiunea la capăt.

— Asta îmi închipuiam și eu. La urma-urmelor, nu-i arde de glume.

— Ajută-mă, Ross!

Cuvintele erau ca un strigăt disperat și după o clipă de tăcere el a vorbit din nou, încet:

— Cum? Pur și simplu nu mai sunt șeful tău, Helen.

Helen închise ochii, strângând cu putere receptorul și adunându-și tot curajul.

— Așa cum ai spus. Dacă într-adevăr o dorești, dacă încă o mai dorești, atunci sunt de acord.

— Vrei să te măriți cu mine?

— Da. Nu pot să fug mereu, nu? Se va întâmpla din nou, așa cum ai spus. S-ar putea să câștige și nu pot să îndur așa ceva. Mă voi căsători cu tine.

— În acest caz, spuse el moale, voi fi la tine într-o jumătate de oră.

A închis și Helen a rămas uitându-se la telefon și fără să-și dea seama, și-a acoperit gura cu mâna într-un gest inconștient de neliniște. Oare greșise

— Din nou ? Va trăi un alt coșmar ? Dacă va fi așa, atunci nu avea nici o șansă. Ross hotărâse absolut totul, chiar și cum vor dormi.

* * *

— Vine din nou. Războinică, Tina se întoarce spre Helen, în timp ce mașina oprea la poartă. Nu renunță. Nu-l refuza, Helen, o să regreți.

Se repezi să răspundă la ușă înainte ca Helen să poată zice ceva și oricum, ea se hotărâse să tacă. Nu-i spusese Tinei despre scrisoarea primită de la avocat. Acum nu mai avea nici un rost să știe și ea.

Când Tina l-a invitat în cameră, ea s-a ridicat să-l întâmpine pe Ross. Se simțea destul de jenată. Ross s-a așezat și s-a uitat hotărât la ea în timp ce Helen începu să roșească. Tina îi urmărea neliniștită și stingherită.

— Vrei să plec ? Pot să ies cu Tansy și...

— Apucă mâna lui Tansy, dar Ross zâmbi către fetiță care-l privea cu niște ochi albaștri imenși.

— Este foarte frig afară.

O ridică pe Tansy în brațe cu atâta multumire, încât Helen fu cuprinsă de un vârtej de îndoieli. Arăta atât de natural, ca un adevărat tată. Era uimitor de schimbat.

— În orice caz, adăugă el uitându-se la Tina, cred că avem nevoie de tine aici. Ne poți ajuta să plănuim o căsătorie.

— Te căsătorești, Ross ? Se uită la Helen și apoi se încruntă amenințător. Ai spus... Știi ce noapte nenorocită am avut ?

— S-a răzgândit, a calmat-o Ross!

A pus-o pe Tansy pe canapea și s-a așezat lângă ea.

— Avem nevoie să plănuim repede totul, deoarece cununia o să aibă loc peste două săptămâni și apoi, mai trebuie să mergem să vedem și casa în care o să locuim...

— Și eu ? întrebă Tansy încercând cu greu să priceapă ceva din discuție.

— În special tu, o informă Ross blând, ridicând privirea către Helen. Ochii lor se întâlniră și dintr-odată el zâmbi.

— La biserică sau civilă ? întrebă el brusc.

— Nu... nu cred că am de ales, spuse Helen, cu obraji roșii. Am mai fost căsătorită.

— Și ce-i cu asta ? Se încruntă.

— Să vedem ce putem compensa.

Arăta seducător, cu privirea aburită și un fior o străbătu pe șa spinării. Bineînțeles că făcea asta pentru Tina și îi era recunoscătoare. Tina era complet cucerită. În același timp, avea impresia că de câte ori îl vedea, prezența lui o afecta din ce în ce mai mult. Începuse să fie tot mai dificil să-și ferească privirea de ochii aceia ca de argint care o străpungeau.

— Mamă ! Ce grozav ! murmură Tina, rupând vraja. Alege căsătoria civilă, șefule. Pe vremea asta în biserică îngheți de tot.

— Ei bine, șefule ? o întrebă Ross, zâmbind amuzat, privind obrajii roșii ai lui Helen.

— Da. Nu... nu știu. Nu. Nu mă pot gândi. Sunt sigură că n-o să mi se permită să mă căsătoresc în biserică, a doua oară.

— Ei, știu și eu ? Cred că pot să aranjez ceva. Asta numai dacă dorești cu adevărat ?

— Nu.

Brusc, Helen își aminti de Miles. Se căsătoriseră la biserică. La urma-urmelor, fusese o bătaie de joc și nici căsătoria asta nu era bazată pe dragoste sau afecțiune. Să iubească și să se supună era ceva ce nu dorea să jure în biserică. Chipul ei s-a întunecat și Ross se încruntă pentru o clipă, dar ea stăpâni situația.

— Te poți hotărî mai târziu, îi zise el calm. Cred că este timpul ca Tina și Tansy să meargă să vadă noua lor casă. În curând va începe să ningă, adăugă el, uitându-se pe fereastră la cerul amenințător. Trebuie să angajez lucrători care să aranjeze totul, dacă vrem să ne mutăm imediat după cununie. Altfel, eu o să stau în continuare la hotel, în timp ce familia mea va sta aici.

— Familia ! jubilă Tina, ridicând-o pe Tansy în brațe. Hai, puiele, să ne îmbrăcăm.

Pe când ieșea din cameră, Ross se uită la Helen și apoi veni lângă ea, ochii lui scrutându-i fața cu atenție.

— Liniștește-te, Helen, spuse el moale. Am intenția să am grijă de voi toate. Din acest moment poți să încetezi să-ți mai faci griji sau să-ți fie frică. Nimic nu te poate atinge. O să am grijă de asta.

— Am... am crezut asta și înainte, când m-am căsătorit cu Miles, spuse ea ezitând, oprindu-se când și-a dat seama ce spusese. Se aștepta ca Ross să se enfurie, dar nu asta a văzut când și-a ridicat privirea spre el.

— Oh, știu că am de luptat cu niște amenințări urâte, fu el de acord.

O prinse de umeri cu grijă. Mâna lui era caldă în timp ce-i strângea umerii delicat.

— Nu cred în fantome, așa că nu prevăd prea multe necazuri. Această căsătorie va fi pentru binele nostru, dar, nu văd nici un motiv pentru care să ne purtăm cu răceală ca și cum ai fi mereu amenințată.

Ceva din vocea lui o făcu să-și ridice ochii brusc, iar chipul ei oglindea neliniște și suspiciune.

— Ai spus.. ai promis că...

— Niciodată n-o să cer mai mult decât o să poți să dai, Helen. Ia-ți haina, termină el liniștit.

O lăsă să iasă și ea fu surprinsă cât de ușoară se simțea deodată. Era apărută de el, ele toate erau și, foarte ciudat, nici o clipă nu s-a îndoit de cuvântul lui, chiar din prima clipă când l-a văzut.

Evenimentele se desfășurau cu o viteză alarmantă. Nu a avut timp să-și schimbe gândul, în orice caz ar fi fost nevoie de mai mult curaj decât avea. Tina era extaziată, frica și grija dispărând de pe chipul ei, iar încrederea ei în Ross nu avea limită. Aveau loc discuții vesele despre cum să plaseze mobila și Helen observă că și Tina remarcase că această casă semăna cu vechiul lor cămin în care crescuseră. Tansy era încântată de mărimea camerei ei și alerga fericită dintr-o ca-

meră în altă. Cu o hotărâre care a lăsat-o fără respirație, Ross a adus muncitorii chiar a doua zi după ce Helen acceptase să se căsătorească cu el. La urma-urmelor, era vorba de puterea banilor și pentru că stătuse neocupată puțin timp, în casă erau puține de reparat. Mai mult ajustări și re-decorări. Decoratorii se plângeau mereu, dar lucrarea înainta, mai ales după ce Helen copie privirea dură pe care o avea Ross când se uita la cineva care lucra în dorul lelii. Acest succes o făcu să capete încredere în sine.

Nu se mai întorsese la birou. Tina își regăsise veselia acum că Ross se ocupa de problemele lor, dar în același timp Helen simțea nevoia să fie mai mult cu Tansy și Ross a fost de acord. Din ceea ce-i spusese a înțeles că și-a adus o secretară de la una din filialele lor și, prin telefon, Jeanette i-a povestit tristă că locul ei a fost luat de un balaur cu ochelari. I-a mai spus că întreaga companie zumzăia despre căsătoria lor și Helen fu din nou cuprinsă de fiori când își dădu seama că Ross nu-și pierduse timpul și anunțase căsătoria în mod oficial.

A aflat exact cât de oficială era căsătoria lor când într-o seară, la sfârșitul săptămânii, el i-a telefonat ca să-i spună o veste care a alarmat-o. Îl văzuse foarte puțin, amândoi fiind ocupați. Și când i-a deschis ușa, i s-a părut că urma să se căsătorească cu un străin dur și frumos. O încercă din nou acel fior ciudat de teamă care o îngrozise când îl văzuse prima oară. Ross nu era un bărbat obișnuit. Fie și numai averea lui îl făcea

superior ei, chiar dacă n-ar fi fost așa de diferit, de dominator.

Nu făcuse nici o încercare să se apropie de ea. Întâlnirile lor fuseseră aproape ca niște întâlniri de afaceri și ayuseseră loc la birou. Acum, când el intra în casă, ea a simțit nevoia să se ferească. Din nou arăta ca prima dată când îl văzuse, ochii lui cenușii fixând-o cu privirea aceea dură și măsurând-o din cap până în picioare de cum a intrat.

Pentru o clipă s-au uitat unul la altul, ochii Helenei întunecându-se de teama care o cuprinsese ori de câte ori își dădea seama cât de datoare îi era acestui bărbat enigmatic.

Coborând scările pentru a o lua pe Tansy, Tina îl salută cu entuziasm pe Ross.

— Nu mă lua în seamă. Vă puteți îmbrățișa în timp ce eu pun ceainicul.

— Acum ai dreptate, murmură Ross, întinzând bratele și prinzând-o pe Helen de mijloc înainte ca ea să poată să se miște. În rol de cumnată vei fi acceptabilă.

O trase pe Helen mai aproape, avertizând-o ironic din ochi și nu avea nici o șansă să scape de inevitabil. În public trebuia să-și joace rolul, pentru că dacă Tina ar fi știut adevărul, n-ar mai fi fost așa de fericită cum era acum.

Încercă să se supună, așteptându-se la un sărut ușor pe obraz și gata, când Tina pleca, dar buzele lor s-au întâlnit și și-a dat seama de greșeală. Părea cuprinsă de flăcări, sentimentele succedându-se cu repeziunea focului, amestecate cu panică.

Se încordă, zbatându-se, dar brațele care o înconjura erau neiertătoare și a trebuit să se supună, buzele i s-au deschis împlânzite când Ross o lipi de el. Nu putea să se tragă înapoi și el, cu o putere dominatoare o sărută, buzele lui mișcându-se încet peste ale ei, stăpânind-o.

A simțit cum corpul îi devenea moale, lipindu-se de al lui, mintea i s-a încetșat, uimită și chinuită de un vârtej de sentimente. A suspinat, uitând unde se afla, dorind mai mult, căutând ceva ce nu avusese niciodată, dar la care visase mereu. Avea impresia că el îi citea gândurile. Pe neașteptate, el ridică mâna și o mângăie pe obraz, iar buzele lui își slăbiră apăsarea.

— Mamă !

Când el i-a dat drumul, Helen a auzit exclamația care i-a amintit că Tina era încă acolo. Ross a ridicat capul și s-a uitat la ea cu niște ochi strălucitori. Tina rămăsese paralizată la piciorul scării.

— Așadar, ce s-a întâmplat cu ceainicul ? o întrebă sever și Tina o zbughi în bucătărie.

— Scuză-mă.

Chipul îi era roșu, iar Helen era stânjenită. Ross a împins-o spre salon fără a părea stânjenit de întâmplarea care pe ea o lăsase amețită.

— Am niște vești pe care trebuie să le afli înainte ca Tina să se întoarcă.

— Nu cred că se întoarce prea repede, spuse Helen tremurător, dar el ignoră comentariul ei, comportarea lui fiind foarte naturală, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— N-o să mai fie o cununie simplă.

Se așază și se uită la ea așa de liniștit, încât ea începu să creadă că și-a imaginat sărutul devastator, faptul că o îmbrățișase.

— Am primit un telefon de la New York în după-amiaza asta. Părinții mei sunt hotărâți să vină la cununie.

— Oh !

Helen se uită năucită la el. Nici măcar nu se gândise la socrî. În timpul cât a fost căsătorită cu Miles nu fuseseră rude de nici un fel. Acum trebuia să facă față la întâlnirea cu niște oameni pe care nu-i văzuse în viața ei, bogați, și care aveau alt stil de viață. Ross spusese că mama lui dădea petreceri fastuoase și mai știa destule despre tatăl lui. Duritatea lui Tom Maclean era legendară.

— Ce au spus ?

I-a căutat speriată privirea, dorind să se liniștească, dar el a ridicat din umeri pur și simplu, din nou un străin.

— Nu le-am cerut părerea. I-am anunțat și ei au reacționat ca atare.

— Furioși ? vru ea să știe.

Era ceva în ea care o împingea să se agate de el ca să fie încurajată, dar le nu-i ofereea nici un fel de încurajare. Se simțea străină de aceste lucruri, aproape ca un spectator.

— Ei-mă știu bine.

Zâmbetul lui era strâmb, dar în același timp ea avu sentimentul că el se aștepta la necazuri, că era furios pe sine însuși. Nu-i spusese el că ei doreau să-l însoare cu o moștenitoare bogată din America ? La urma-urmelor, ce fel de căsătorie

mai era și asta ? Ochii ei se întunecară din cauza îndoielii și el o observă cu atenție.

— Tatăl meu o să cadă la picioarele tale, cum o să te vadă. Cât despre mama mea, mă cunoaște destul de bine. N-a reușit să mă îngennuncheze în treizeci și cinci de ani, iar acum este prea târziu.

— Unde vor sta ?

Voia să-i țină la distanță cu orice chip. De la început fusese refractară la această căsătorie, întreaga problemă părându-i-se mai mult teoretică, dar acum începea să devină reală și ar fi vrut să dea înapoi, să nege totul.

— Au două alternative : să stea la Londra și să vină aici, sau să se cazeze la hotel. Cred că după o singură privire aruncată hotelului, mama o s-o ia la goană înapoi la Londra.

Helen spera să fie așa. Dacă vor sta la Londra, vor scurta întâlnirile. Stătea tăcută, gândurile succedându-i-se cu viteză prin minte. Și avea la ce să se gândească.

— Ai mai auzit de Gifford ?

Vocea lui era rece și autoritară și Helen ridică repede capul.

— Nu. De ce ? Tu știi ceva ?

— De ce ar trebui să știu ? Întrebă el sec. Nu știe nimic de mine. Asta o să fie o mică surpriză pentru el.

Avu o sclipire rece în priviri, care-i spusese lui Helen că surpriza urma să fie un șoc și uită de toate problemele. Uitase de Miles de când Ross intrase în viața ei, însă amenințarea nu fusese încă îndepărtată. Dacă această amenințare n-ar fi exis-

tat, ea ar fi fost și acum la serviciu, eficientă și iritată de Ross Maclean. În schimb, urma să se căsătorească cu el. Își duse mâna la gură și începu să-și roadă unghiile. Când își ridică privirea, Ross o fixa atent citindu-i pe chip gândurile și neliniștea.

— Nu mai poți da înapoi, Helen, îi reaminti el cu răceală. Știi cum este, la bine și la rău.

Era multă hotărâre în vocea lui și în privirea de gheață care o paraliza și de aceea a fost mulțumită când Tina a intrat cu ceaiul. Era încă roșie la față, dar în ochi avea o sclipire veselă.

* * *

Așa cum s-au așteptat, familia Maclean a sosit cu două zile înainte de cununie. Era săptămâna dinaintea Crăciunului și și-au anunțat intenția de a veni direct acolo.

— Deci vor sta la han, murmură Ross ironic, când a venit s-o anunțe pe Helen. Azi luăm masa cu ei. I-am lăsat timp mamei să-și facă numărul și să critice hanul.

Helen se întreba ce fel de femeie era aceasta, care făcea crize de nervi, dar în același timp dădea petreceri fastuoase. În mintea ei își construise o imagine formidabilă despre ei și pe când se îndrepta spre vechiul han împreună cu Ross, se întreba dacă nu cumva, încă o dată, el îi ghicise gândurile. Familia Maclean arăta teribil și nu erau singuri.

— Așadar, aceasta este fata ? Pe chipul lui Tom Maclean nu se deslușea nimic.

Ca și Ross era înalt, frumos, cu un aer aristocratic, cu părul alb și tuns îngrijit. Era înconjurat de același aer de bogăție și putere. Avea ochii albaștri pătrunzători. Pentru o clipă, Helen a crezut că nu va face nici o mișcare pentru a le ieși în întâmpinare. Tom stătea cu o mână în buzunar, atitudinea lui degajată vorbind de la sine.

— Aceasta este Helen, îl anunță Ross.

Erau ca două animale puternice luptându-se pentru supremație, fiecare conștient de calitățile celuilalt. Helen era atât de cucerită de această atitudine, încât a tresărit puternic când Tom Maclean a înaintat să dea mâna cu ea.

— O frumusețe de ochi albaștri, spuse el cu fața puțin mai relaxată. Se uită rapid la Ross. Sper că acest copil știe ce-o așteaptă. Își dă seama, sper, că tu într-o zi o să fii capul unei companii multimilionare ? O căsuță la țară nu va fi potrivită pentru tine.

— Îmi dau seama de toate neajunsurile, replică Ross cu ironie. Nu are rost s-o tulburi. Suntem logodiți oficial și ne vom căsători peste două zile.

— Nu încerc s-o sperii, murmură Tom Maclean la fel de ironic. De asta o să aibă grijă Dee.

Era clar că viitoarea ei soacră nu avea să-i vină în întâmpinare. Dealtfel, arăta total deplasată în acel han vechi. În cămin, un foc mare încerca să alunge frigul nopții, iar într-un colț strălucea poemul de Crăciun. Întreaga clădire avea un aer de elegantă veche.

Deirdre Maclean avea o strălucire proprie, care se datora atât diamantelor pe care le purta cât și răutății de pe chip, gândi Helen. Era frumoasă, de vârstă mijlocie, perfect machiată și coafată. Purta un talor roșu închis, strâmt, sub o haină de blană de nurcă. Părea ofensată de ambianță și în mod egal și de prezența logodnicei fiului ei.

Dintr-odată, Helen fu foarte mulțumită de dimantul de pe degetul ei, care până atunci o făcea să se simtă stânjenită, chiar înfricoșată. Deirdre Maclean n-o putea suferi și ea avea nevoie de protecție.

Un braț puternic și cald îi înconjură umerii și Ross o împinse înainte.

— Hai să isprăvim, murmură el, rece. Și-a ales locul lângă pomul de Crăciun, departe de lumină, ca să-și ascundă ridurile.

Helen se uită la Tom Maclean în timp ce Ross rostea aceste cuvinte batjocoritoare, dar el încă stătea acolo cu privirea amuzată în ochii aceia albaștri și reci.

— Aceasta este Deirdre, o anunță Ross, pe buze jucându-i un zâmbet ironic. Întinde mâna cu grijă, Helen. S-ar putea să ai norocul să dea mâna cu tine.

— Sunt mama ta, Ross ! se răsti Dee Maclean, cu o privire supărată.

— Sunt surprins. Pur și simplu nu pot să cred asta. Mama mea ar fi fost fericită s-o întâlnească pe logodnica mea.

— Sunt bucuroasă s-o întâlnesc. Zău, Ross, ești imposibil.

Se aplecă și o sărută pe obraz pe Helen, lăsând o urmă de parfum scump și Ross pufni în râs înainte de a se întoarce spre celălalt participant la petrecere.

— Ce te aduce în aceste locuri, Donna ? o întrebă cu aceeași notă ironică în voce.

Asta o făcu pe fată să roșească.

— Poate că am venit să te văd pentru ultima oară.

— Helen, ea este Donna Street, o prezentă Ross. O veche prietenă a familiei.

— O veche prietenă a lui Ross, îl corectă fata cu privirea ațintită pe fața lui întunecată și frumoasă.

Așadar aceasta era fata care fusese destinată să se căsătorească cu el ? Era frumoasă, blondă și cu un aer exotic, având același aer de bogăție ca și ceilalți. Ochi care au măsurat-o pe Helen erau aproape negri, plini de furie și dispreț. Au stăruit asupra inelului lui Helen și apoi au măsurat-o cu răceală din cap până-n picioare.

— Știe ce înseamnă să fii un Maclean ?

— Întreab-o, îi sugeră Ross amuzat. Vorbește englezește.

— Arată așa de speriată, dragă. Am crezut că tu o fii să nu cadă.

Vocea ei era plină de răutate și brațul lui Ross își întări strânsoarea în jurul umerilor Helenei.

— O țin bine. Mi-a trecut prin minte că după o singură privire asupra acestei adunări de familie, s-ar putea să dorească s-o ia la goană. În Anglia ne ascundem cu grijă indignarea.

— Tu ești american ! Nu ești de aici ! se răsti Donna iar veselia o părăsi dintr-odată.

Helen era prea furioasă ca să se amuze. Nu era normal să fie antipatizată așa de tare de la prima vedere, dar putea înțelege motivul. Donna era preferata lui Dee Maclean, fata care fusese aleasă cu grijă pentru Ross și care în mod evident îl iubea. Sigur că era furioasă și rănită să întâlnească așa, dintr-odată, o logodnică englezoaică. Ce gândea Tom Maclean era imposibil de aflat. Ca și Ross era rece, enigmatic și puternic. Indiferent ce ar fi simțit, nu scoase nici un cuvânt. Însă și ea a fost tăcută.

— Locuiești în acest... orășel, Helen ? o întrebă politicoasă Deirdre Maclean, când se așezară la masă.

— Nu. De fapt locuiesc la două orășele de aici, născoci Helen, hotărâtă să nu se lase terorizată și văzu un zâmbet mic pe chipul lui Ross când auzi tonul din vocea ei.

— Ai fost secretara lui, sublinie Dee aproape acuzator.

— Păi, de asta mă căsătoresc cu ea, o asigură Ross pe mama lui. O secretară bună îți știe toate secretele. Tata o poate confirma.

Helen se aștepta la un răspuns mânios, dar chipul lui Tom Maclean era destins și amuzat. Evident că el era obișnuit cu astfel de discuții. Helen nu era, și asta începu s-o neliniștească. Strânse din buze și se concentra asupra mâncării.

— Ar fi trebuit să ne aducem și noi familia, Helen, spuse Ross cu un regret vizibil. Suntem în minoritate.

— Abia aștept, hohoti Tom Maclean. La urma-urmelor, am impresia că aștept cu nerăbdare cununia.

— Reîntoarcerea la origine ? îl întreabă Ross cu șiretenie.

— Mi-a trecut prin' minte.

— Nu vei părăsi America ! se repezi la el Deirdre, privirea ei jignită mutându-se la Helen și apoi la soțul său.

— Vom vedea.

Felul în care i-a spus-o i-a reamintit lui Helen de un Ross zellemitor și sigur pe el.

— Bănuiesc că o să mai am nepoți, unul adoptat și o gramadă adevărați și o să vreau să-i văd. Recunosc că Helen este prea englezoaică ca să poată sta în Statele Unite.

— Atunci o să fie o căsătorie foarte ciudată, spuse Donna Street triumfătoare, zâmbind atotștiutoare. Poate că ar trebui să se mai gândească. Maclean International este la New York. Ross va trebui să stea acolo.

— Ba deloc, o informă Tom Maclean pe un ton rece. Acolo sunt eu. Ross are un plan. Europa se dezvoltă și vrem să pătrundem pe piață. Vine timpul când o să vreau să mă întorc acasă. Către asta tind când o să mă retrag.

— Și eu ce fac ?

Dierdre se întoarce cu totul spre Helen. Pe chipul ei nefericit se citea uimirea.

— Păi, dragă, va trebui să te adaptezi, îi spuse soțul ei cu acel gen de răceală și aroganță care i-a demonstrat lui Helen că el nu va renunța la planurile lui. Și-a mai dat seama că nu totul era cum

— Ai o familie, Helen ? Sunt sigură că Ross a spus că părinții tăi au murit.

Dintr-odată, Deirdre Maclean era în alertă, gata de luptă și Helen trase aer în piept cu putere înainte de a răspunde :

— Am o mică familie. Sora mea și fetița mea.

Anunțul a căzut într-o tăcere de gheață. Părea că vestea ricoșează de la unul la altul. Donna îl privea pe Ross cu neîncredere, iar Deirdre părea că înghetase.

— Ai un copil !

Deirdre Maclean se uită fix la Ross ca și cum ar fi vrut să se asigure. Ross a ridicat din sprâncene.

— Tansy are trei ani. Un calcul rapid îți va arăta că nu este a mea... încă. Însă va fi. Și dacă mă port frumos, s-ar putea să mă lase s-o ajut să-și îmbrace pijama și să-i spun o poveste seara.

Dintr-odată, Tom Maclean începu să râdă. Avea un râs puternic, neașteptat de plăcut, iar privirea nu-i mai era rece când s-a uitat la Helen.

— O nepotică gata făcută. Atunci vine și ea la cununie. Mi-ar place s-o văd. Întotdeauna mi-am dorit o fată, dar Dee ținea prea mult la silueta ei. Cum arată sora ta ? Se uita la Helen cu alți ochi. Este și ea o frumusețe ?

— Este, îl asigură Ross. Este o trăsătură de familie. Dar ferește-te de Tina, nu este la fel de blândă ca Helen. Dacă nu ești atent, te roade cât ai clipi din ochi. Ai grijă !

trebuie în familia asta. Ross era mai fericit cu mica ei familie și asta pentru că erau așa unite. Oare era singur ? Chiar avea nevoie de această căsătorie mai mult decât voia să admită ? Îl privi și văzu că el o urmărea cu atenție. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă și ei i se păru că citește în ochii lui o nefericire profundă. Era trecătoare, probabil că-și imagina, dar asta îl făcea mai uman, mai înțelegător și pentru prima dată el i-a zâmbit din toată inima.

CAPITOLUL VII

Cununia a avut loc cu trei zile înainte Crăciunului. A fost o ceremonie civilă și Helen s-a ținut tare numai ca să nu strice fericirea Tinei. Era îmbrăcată într-un talor albastru, care îi accentua culoarea ochilor, iar la rever avea prins un fir de orhidee. Stătea lângă Ross, dar îi venea s-o ia la goană, să scape cât mai putea. Însă gândul la Miles și la amenințările lui au făcut-o să stea pe loc și să-și rostească răspunsurile, să facă promisiunile legate de jurământ, dar era sigură că Ross știa tot ce simțea ea.

Era mai tăcut ca de obicei, o tăcere stăpânită, aproape amenințătoare și numai după terminarea ceremoniei, când se îndreptau cu mașina spre han, s-a mai relaxat puțin.

— Vă este foame ?

Helen a întors capul spre Tina și Tansy care stăteau în spate. Tansy a dat energic din cap. Fusesse tăcută și năucită de eveniment, neînțelegând nimic, dar simțind tensiunea din aer ca orice copil. Iar acum se încăpățâna să nu vorbească.

— Este foarte impresionată, remarcă Tina, când Helen se întoarce spre ea puțin neliniștită. Trebuie să admiti, șefule, că a fost un eveniment.

ales că soacra ei era supărată și furioasă din cauza asta. Helen fusese prea plină de îndoieli și îngrijorată ca să poată da atenție cum se cuvine lui Deirdre Maclean.

— Da. Ai trecut dintr-un cuib sigur în altul, murmură Ross cu răceală. Ei bine, acum este legal Helen și definitiv, adăugă el în șoaptă.

Totuși ea îl auzi, dar îi trecu prin minte că el nu era așa de fericit de acest aranjament pe cât voia să pară. Poate că îl tulburase revederea Donnei. Acest gând o scoase din atitudine ei visătoare și fu străbătută de un fior de neliniște. Cum va putea să se descurce în această căsătorie? Ce fel de viață plănuia Ross să ducă? Se gândise numai la propriile ei probleme, la siguranța lui Tansy. Oare se va mulțumi numai cu atât?

Întâlnindu-i părinții se îndoia de cuvântul lui. Tom Maclean putea să fie un om hotărât și puternic, dar tocmai spusese că planul lui fusese făcut împreună cu Ross. Helen l-a privit neliniștită, dar tot ce a văzut a fost un profil dur și frumos și niște ochi cenușii, care priveau drumul cu atenție.

Aranjaseră o mică petrecere la un restaurant liniștit situat la câteva mile de oraș, iar ceilalți plecaseră înainte. Oare ce gândeau? Oare au fost păcăliți la fel ca Tina? Până mâine seară toate lucrurile vor fi acolo, aranjate așa cum hotărâseră împreună, ea cu Tina. Ușa trecutului era închisă, Miles îndepărtat, dar siguranța i-a adus și griji de care uitase de mult. Urma să-și împartă viața cu Ross și asta o alarma.

Într-adevăr, fusese un eveniment. Deirdre Maclean mustea de ostilitate și își îndeplinea îndatoririle de gazdă țepănă și fără tragere de inimă. În schimb, Tom Maclean părusse încântat atât de eveniment cât și de înfrângerea pe care o suferise nevasta lui. Din locul ei, din fundul camerei, unde o ținea pe Tansy pe genunchi, Tina observase toată această scenă cu atenție.

Donna Street venise și ea, privirea ei de gheață căpătând accente de dispreț când Ross a rostit jurământul, tăcerea ei vorbind de la sine. Abia răsunese salutului Tinei, iar Tansy a tresărit pur și simplu la privirea urâtă pe care i-a aruncat-o.

— Ai luat-o razna, o preveni Helen, uitându-se la Tina.

— Ține-o tot așa, îi sugeră Ross, strâmbându-se. Poate ar fi trebuit să facem o nuntă mare, cu o multime de invitați, ca să nu remarcăm privirea aceea.

— Cui îi pasă? întrebă Tina cu veselie, pofta de viață revenindu-i sub aripa protectoare și puternică a lui Ross. V-ați căsătorit. Este minunat. Lasă-i să vină toți. N-o să ne plângem.

Ross privi în oglinda retrovizoare.

— Îmi place să aud cuvinte bătaioase. O să te plângi și tu? adăugă el încet la urechea Helenei.

— Nu cred că o să mă afecteze, îi spuse ea calmă. Cu mult timp în urmă am învățat să ignor ceea ce nu-mi place.

L-a simțit pe Ross cum se încordează și imediat a regretat cele spuse. Avea nevoie de Ross. Ele toate aveau nevoie de el, dar nu avea rost să pretindă că această căsătorie era obișnuită, mai

Petrecerea „liniștită” se transformase în una cu mulți invitați, sala fiind plină până la refuz. Când au intrat, Donna a plutit spre ei cu o privire triumfătoare, zâmbindu-i lui Ross.

— Surpriză, dragule ! îl întâmpină. Mi s-a părut o petrecere prea liniștită să fim numai noi șapte. Ieri după-amiază am luat legătura cu unii dintre prietenii noștri. Știu că ai vrea s-o prezinți pe Helen și noua ta familie.

— Ce grijulie ești !

Ross își roti privirea prin cameră. Helen gândi că erau pe puțin patruzeci de persoane și o simți pe Tansy cum i se agăță de fustă. Nu era nevoie să-și explice acțiunea Donnei. Voia numai să-i arate lui Ross cât de prosteste se purtase, cum reușise să se înjosească. Ross s-a întors spre Tansy, dar Helen fu mai rapidă și o luă în brațe, ținând-o strâns.

— Du-te și vorbește cu prietenii tăi, îl sfătui Helen cu un zâmbet de gheață. Am eu grijă de Tansy.

— Îmi cunosc prietenii.

Ross strânse supărat din buze, ochii lui spunându-i clar că nu-i scăpase felul în care a vrut să-l îndepărteze. Se întinse și o luă fără grabă pe Tansy în brațe. Se întoarse apoi spre Tina.

— Vino cu mine, cumnată. Mă întorc într-o clipă să iau și mireasa.

Asta îi dădu Donnei șansa pe care o aștepta.

— Am greșit cu ceva ? întrebă ea cu viclenie în timp ce Ross își croia drum prin mulțimea gălăgioasă.

— Am crezut că se va bucura să-și vadă amicii. Câțiva dintre noi suntem la Londra.

— Zău ? Am crezut că ai sosit aici împreună cu părinții lui !

— Ah, de data asta așa am venit, dar voi rămâne în continuare. Niciodată nu stau departe de Ross. Suntem prea... legați ca să fim despărțiți mult timp.

— Desigur, îi răspunse Helen cu răceală. O veche prietenă a familiei. Am înțeles ce ai vrut să spui. Trebuie să fie o mângâiere pentru el. Chiar văd cât de mult se bucură.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Ross arăta ca un om gata să comită o crimă. Chipul i se întunecase și mai tare când, ridicând capul, a văzut-o discutând cu Donna. Se îndreptă repede spre ele, după ce o puse pe Tansy jos. O trase pe Helen spre masa încărcată.

— Nu știu ce are de gând mireasa, mormăi el, dar mirelui îi este foame.

— Întotdeauna ai fost nesătul, Ross ! Comen-tariul Donnei l-a făcut pe Ross să zâmbească strâmb. Dar noi ne cunoaștem atât de bine, nu-i așa ?

El o luă din nou pe Helen de braț și se îndepărtă, dar ea nu s-a lăsat înșelată. Între ei era mai mult decât prietenie. Donna Street intenționase să se căsătorească cu Ross și nici acum nu voia să renunțe. Căsătoria lui cu Helen era numai o mică amânare.

Helen a fost mulțumită când petrecerea s-a terminat. Vorbise cu persoane pe care nu le văzuse în viața ei și pe care nu le va mai vedea niciodată, iar

zâmbetul i se înțepenise pe față. Tansy era agitată și speriată. A avut impresia că Tina dispăruse, dar într-un târziu a văzut-o discutând cu Tom Maclean și s-a liniștit. Îi făcu un semn discret. Ross se duse să aducă mașina din parcare și s-o tragă în fața intrării. Era timpul să plece și se îndreptă în tăcere spre holul liniștit ca să aștepte. Tansy adormise în brațele ei.

— De ce ai făcut asta, Ross ? Știi că o să vin după tine imediat ce o să te stabilești în Anglia. Între noi n-a fost decât o ceartă.

Când auzi vocea Donnei, tonul dulce pe care-l mai auzise înainte, Helen înțepeni. Erau amândoi într-un hol mic. În lumina amurgului Helen era aproape invizibilă, în timp ce ei erau conștienți numai unul de altul.

— Relația noastră n-a fost decât un lung șir de certuri, ripostă Ross. Ultima n-a fost decât încă una adăugată la lungul șir. Asta nu m-a influențat cu nimic.

— Te-a influențat destul ca să te arunci în această căsătorie. Vocea Donnei tremura, plină de lacrimi. Numai pentru că te-ai culcat cu ea...

— Helen este la fel de curată ca zăpada, o întrerupse Ross, în mod evident amuzat.

— Vrei să zici că este frigidă. Chiar așa arată, cu chipul ei sobru și aerul de „fată bătrână”. Este așa de diferită de noi, dragul meu.

— Helen are tot ce mi-am dorit.

Vocea lui era amenințătoare, deși încă amuzată și Helen auzi exclamația de uimire a Donnei.

— O femeie ! Diavole ! Ești la fel ca Tom. O femeie este ca un scut, nu-i așa ?

— Ai o imaginație bogată, Donna.

— Destul de bogată ca să știu că o să mă vrei lângă tine și eu o să fiu acolo, Ross. Nu plec nicăieri.

Își puse brațele în jurul gâtului lui Ross și-l sărută prelung. Ross începu să râdă încet în timp ce-o îndepărta.

— Nici nu mi-am imaginat altceva, scumpo. Îți cunosc toate mișcărilor. Crezi că nu mă așteptam să vii ?

Încet, Helen se întoarse printre invitați. Tansy dormea pe umărul ei și ea o strânse cu putere, agățându-se de ce era al ei. În ea crescuse o durere pe care n-o mai simțise niciodată înainte și gelozia începea s-o roadă. I se făcuse rău, fizic rău, când Ross a ținut-o pe Donna în brațe. Își roti privirea după Tina, fără să vadă ceva cu adevărat, dorind să plece de acolo fără Ross, dar în același timp știind că nu era posibil. Ieșise din spatele zidului pe care-l clădise numai ca să descopere că dincolo de el era numai teamă și durere.

*
*
*

Casa fusese aranjată frumos, Ross îi dăduse mână liberă Helenei în ceea ce privea mobilatul și ea ascultase sfatul de a angaja o firmă bine cunoscută pentru aranjatul interioarelor. Antichitățile care aparțineau ei și Tinei îi impresionaseră și pe măsură ce zilele treceau, mica vilă care le fusese cămin pentru atâta timp se golise de mobilă care

a fost aranjată cu grijă printre mobila nouă. Totul s-a potrivit perfect și Helen a muncit din greu ca să aranjeze totul. Și a meritat efortul pentru că atunci când s-au mutat, încântarea Tinei a fost o răsplată binemeritată.

— Este ca vechea noastră casă, a murmurat ea, înforcându-se cu lacrimi în ochi spre Helen. Tatei i-ar fi plăcut.

Tocmai se îmbrățișau când Ross a intrat în hol urmat de o femeie grasă cu aspect matern.

— Helen, dânsa este doamna Hill, menajera noastră, o prezentă el liniștit. Doamnă Hill, soția mea Helen și cumnata mea Tina.

Helen a crezut că surprizele se terminaseră, dar se părea că el mai avea ceva. Abia avusese timp să-și revină și să dea mâna cu ea, că doamna Hill a ingenuncheat în fața lui Tansy, cu un zâmbet plin de bunătate.

— Măi să fie, ești ca o păpușă, îi spuse ea cu blândețe.

— Tansy, fetița noastră, o informă Ross cu hotărâre, privind-o vesel pe Helen, care se uita la el uluită.

— Este copia dumneavoastră, doamnă Maclean. Nu seamănă deloc cu tatăl ei.

— Absolut deloc, fu de acord Helen, strâmbând din nas.

— Amin ! mormăi Tina.

Doamna Hill arăta puțin cam zăpăcită, însă Ross părea foarte încântat de această constatare și zâmbetul din privire i se adânci.

— Pot să merg în camera mea ? întreabă Tansy când doamna Hill s-a dus în bucătărie să facă ceaiul.

Tina a pășit spre ea cu entuziasmul ei obișnuit.

— Merg și eu. Cererea mea este lângă a ta, puile. Toate jucăriile tale sunt aici. Vreau și eu să-mi aranjez hainele.

După ce au plecat, Helen s-a întors spre Ross și l-a găsit privind-o ironic.

— Ce-o să mă fac cu o menajeră ? îl întreabă cu exasperare. În viața mea n-am avut una.

— O să te descurci, o asigură el. La birou te-am văzut descurcându-te în situații mai grele, asta incluzându-mă și pe mine. În orice caz, doamna Hill pare o femeie supusă. Și oricum, tu nu trebuie să te ocupi de gospodărie. Casa asta este prea mare. Tansy are nevoie de tine, Tina are nevoie de tine și la fel și eu. Nu vreau să te obosești foarte tare, nu-i așa ? Tu ești stăpâna casei, nu fata de la bucătărie. Și ești soția mea...

Hotărârea cu care a spus-o a stârnit fiori în Helen și nu era deloc liniștită. A mormăit că trebuia să se schimbe și când el a însoțit-o pe scări, în mod evident având aceeași direcție, îngrijorarea i-a revenit. Nu mai fusese aici de câteva zile. Sortarea lucrurilor din magazie și din casă îi luase o mulțime de timp înainte de nuntă și Ross se oferise să termine treaba. Acum era puțin confuză.

— Nu prea știu unde mă aflu, admise ea puțin stânjenită.

În mod intenționat aranjase întâi camerele lui Tina și Tansy și amânase aranjarea propriei ei

camere. Fusese prea stingherită ca să discute această problemă cu Ross. Acum era mai stânjenită ca niciodată.

— Am ajuns.

Ross deschise o ușă și o împinse înăuntru.

— Noi ?

Se opri în prag înroșindu-se, dar el o împinse de la spate, fără să-i dea o altă șansă decât să intre în camera imensă care avea ferestrele spre grădină.

— Liniștește-te, îi porunci el sec. Asta este camera ta. A mea este alături.

El deschise ușa de comunicare și Helen se uită în camera cealaltă.

— Ai spus că o să am camera mea, protestă ea, dar el veni în fața ei, uitându-se la ea ca și cum ar fi fost un copil care nu știa ce vorbește.

— Ai propria ta cameră, Helen. Asta este. A mea este alături. Ai vrea să fie la celălalt capăt al casei sau ai vrea să dorm în cameră ? Astăzi ne-am căsătorit. Acum două minute doamna Hill te-a numit doamna Maclean. Sunt pregătit să în- teleg grijile și spaimile tale. Nu sunt pregătit nici să par un idiot și nici s-o supăr pe Tina.

— Tina ?

Helen se uită la el, care o privea cu răceală.

— N-o mai ții minte ? Sora ta. Tânăra stră-lucitoare care ne crede îndrăgostiți nebunește unul de altul. Gândește-te cât de dezamăgită ar fi să te găsească aici izolată. Și dacă m-ar mai vedea dimineața și pe mine descălcându-mă dintre mături și cârpe, ar izbucni în lacrimi.

— Foarte nostim ! se răsti Helen. Tina nu va ști nimic. Nu intră aici.

— Te înșeli, suspină el, aparent exasperat. Familia ta este prea unită ca să aibă zone în care să nu poată intra. Singurul lucru care o s-o țină departe de această cameră este de a ști că este și camera mea. De aici hotărârea mea de a sta alături. Se presupune că înțelegerea noastră este secretă și asta înseamnă că Tina nu știe de ea.

— Sigur că nu știe ! Helen se uită fix la el, înghițindu-și mânia și ascunzându-și neîncrederea și teama. În orice caz, îmi cunosc sora. Crezi că va dura până va descoperi cealaltă cameră — și pe locatarul ei ?

— Își va imagina că așa trăiesc bogătașii, spuse el cu blândețe. În orice caz, nu va descoperi nimic. Poate până atunci vom schimba înțelegerea și vom avea aceeași cameră.

— Ai promis !

Helen își ridică repede privirea : ochii ei albaștri erau mari și speriți și el zâmbea cu satisfacția unui tigru înlăntuind-o cu brațele astfel încât Helen a trebuit să se lase pe spate ca să se îndepărteze de el.

— Ah ! S-a întors spaima. Am spus că niciodată n-o să-ți cer ceva ce n-o să-mi poți da.

— Niciodată n-o să fiu capabilă...

Propoziția a rămas neterminată, cuvintele fiind oprite de gura lui care a acoperit-o pe a ei, în timp ce el o lipea de el. Se zbătu furioasă, cu inima bătându-i puternic în piept. Nu era dezgust. Era gelozie. Cât timp trecuse de când Donna Street

se lipise de el și-l sărutase ? El o strânse și mai tare prinzându-i brațele, o mână sprijinindu-i capul cu toată puterea și o sărută în continuare.

Era prea puternic ca să lupte. Aproape se sprijini de el și a simțit din nou dorința crescând așa de brusc în ea încât s-a speriat. Măinile lui n-o mai strângeau cu putere și o mângâiau cu blândete.

Încetase să se mai zbată, în timp ce el o săruta ușor pe gât și pe față, iar când a sărutat-o din nou pe gură, buzele i s-au deschis de bunăvoie.

— De ce nu ești capabilă, Helen ? o întreabă el blând și triumfător, ochii lui privind-o fix în timp ce ea își înălța capul. Tot ce ai de făcut este să lași gheata să se topească.

Helen era incapabilă să facă altceva, decât să se uite la ochii lui în timp ce un suspin adânc îi scăpă de pe buzele întredeschise când mâna lui caldă i-a cuprins posesiv sânul. O ținea atât de aproape, atât de sigur, încât n-a avut timp să tresară, reacția ei fiind mai degrabă una de uimire dureroasă. Ochii lui o priveau când îi mângâia sânul perfect care se reliefa prin bluza subțire de mătase. Când degetele lui au început să-i maseze sfârcul trezindu-l la viață, Helen a gemut.

Era străbătută de fiori dulci, dureroși și excitanți. Închise ochii ca să se apere, pentru că nu exista altă cale ca să scape de el ; corpul ei refuza să se miște.

— De ce faci asta ? reuși să șoptească, tremurător.

— Numai ca să te obișnuiești.

O tachina, șoptindu-i la ureche și mușcând-o ușor de lob cu dinții lui puternici și albi.

— Nu poți să leșini ori de câte ori vreau să te sărut, nu ? Oamenii ar deveni suspicioși.

Ridică mâna mângâind-o ușor pe gât și prinzând-o de bărbie îi întoarse fața spre el.

— O să mă acuzi că te-am forțat ? Sau nu poți să te miști ?

Chipul ei palid se coloră și el o lăsă, îndepărtându-se de ea fără grabă, ceea ce i-a arătat că încercarea luase sfârșit.

— Am ceva pentru tine, o informă sec, fără să manifeste nici un semn de agitație. Arată spre patul acoperit cu o cuvertură din mătase, patul pe care urma ea să doarmă. Deasupra pe cuvertură era așezată o cutie de catifea lungă. Rossi o luă și o deschise, scoțând din ea un ceas de aur pe care i-l puse la mână.

— Un dar de nuntă, murmură el calm, sau ai crezut că este un cadou de la doamna Hill ?

— Mulțumesc, este minunat.

Helen nu avusese niciodată un ceas de aur și acum îl privea cu un fel de încântare copilărească. El se îndreptă spre ușă și atunci ea își înălță privirea dorind ca el să rămână, amintindu-și că ea însăși avea ceva pentru el.

— Ross. Eu... și eu ți-am luat ceva.

Sprâncenele negre se ridicară cu surprindere și se opri în ușă.

— Pentru mine ? Ce ?

— Un... un cadou. Eu... n-am știut ce să-ți iau, deoarece ai atâtea și...

— Așa că te-ai hotărât să mi-o dai pe Tansy, glumi el.

O tachina și ea se îndreptă spre pat și căută în poșetă de unde scoase o cutiuță.

— Ar fi trebuit să-ți dau asta înainte sau... sau cel puțin azi, când... S-ar putea să nu se po-trivească.

Ross o privi o clipă, scrutându-i chipul, apoi luă cutiuța și o deschise, uitându-se lung la inelul de aur, fără să spună nimic. Helen intră în pa-nică. Să-i dăruiască o verighetă era prea mult. Acum își dădea seama. Oricum, o făcuse mai mult dintr-un impuls. După întâlnirea de la han cu pă-rinții lui, văzând dușmănia dintre ei și felul în care Deirdre îl trata pe Ross, a suferit pentru el. Părinții ei le iubiseră pe amândouă, la fel. Fi vâ-zuse chipul, văzuse străfulgerarea de singurătate și inelul fusese ca un gest, aproape posesiv, de bun venit în mica ei familie. Niciodată n-ar fi tre-buit să facă gestul acesta. Abia acum își dădea seama.

— O verighetă. Nici nu se putea altceva, nu-i așa ?

Ross se uită fix la ea în timp ce rostea aceste cuvinte, surprinzându-i expresia ochilor, ochi care acum erau imenși și neliniștiți.

— Pune-mi-l, îi porunci el moale, dându-i inelul.

— Eu... presupun că nu trebuia... La urma-urmelor, nu este adevărat.

— Pune-mi-l, Helen.

Fi puse inelul pe deget, surprinsă că se potri-vea perfect. El își îndoi și-și întinse mâna de câ-teva ori privind inelul, înainte de a-i lua mâna ei și de a-i privi fix inelul pe care el i-l dăduse.

— La bine și la rău, murmură el încet.

Își ridică ochii, uitându-se atent la ea pentru o clipă, apoi zâmbi, un zâmbet frumos și lenes.

— De ce ? o întrebă încet.

— Ți-am spus. Nu știam ce să-ți iau și... Ross răsse încet.

— Helen, Helen, o amenință el cu vocea amu-zată, când gheața se va topi, vei fi o femeie per-fectă. Până atunci pot să aștept.

— Nu este nimic de așteptat, reuși ea să spună. Încăpățânată și cu fața roșie.

De fapt era încântată, multumită de reacția lui față de darul ei, de amuzamentul neobișnuit de blând din vocea lui.

— O, ba este, o asigură el în timp ce cu o mână o prinse de bărbie și-i ridică fața spre el. Când vei fi perfect vindecată, eliberată de panică, când toată gheața se va topi, atunci să mă anunți, de-oarece vreau să știu. De fapt asta aștept.

A ieșit înainte ca ea să poată răspunde și a fost multumită deoarece reacția ei era absolut previzibilă. Să fie sărutată, îmbrățișată, mângă-iată de Ross era ceva nou, o emoție pe care nicio-dată n-o mai cunoscuse, însă pentru el toate as-tea însemnau altceva și anume o soție adevărată. Și ea știa că asemenea lucru nu era posibil pen-

tru ea. Miles i-o dovedise fără nici un dubiu. Nu mai putea îndura așa ceva și nici nu dorea să se gândească. Dacă Ross aştepta asta, atunci era condamnat să aştepte pentru totdeauna. În ceea ce o privea, din acest punct de vedere era înfirmă.

Niciodată în camera de alături nu vor locui două persoane și în nici un caz una dintre ele nu va fi ea. La acest gând strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi intrară în carne. Donna Street era perfect normală, era obișnuită cu îmbrățișările lui și cu toate celelalte. De asta era în Anglia.

Chipul lui Helen își recăpătase aerul de răceală când a coborât pentru ceai, pe care doamna Hill îl servea în salon. Ross se uită la ea, dar în afara faptului că ridică din sprâncenele negre a mirare, nu l-a simțit niciodată atât de apropiat de ea. Era foarte priceput în a-i citi gândurile și i-a recunoscut repede expresia de încăpățănare de pe chip. Era foarte bine așa, gândi Helen. Cel puțin știa că nu trebuia să se aștepte la ceva.

După ceai el s-a dus în noul birou și s-a întors cu două plicuri. I-a dat unul lui Helen și pe celălalt Tinei.

— Am deschis două conturi pentru voi la aceeași bancă, le spuse Ross. Aici sunt actele pe care trebuie să le semnați și toate detaliile. Măine trebuie să mergeți acolo să semnați și să faceți cunoștință cu directorul și bincînțeles să vă luați cărțile de credit.

— Ross !

Tina scose un strigăt de încântare și uimire la Helen se uită la el, incapabilă să scoată un cuvânt.

— Tu, îl spuse cu hotărâre Ross Tinei, ai un credit limitat. Nu vreu să te văd îmbrăcată în nou.

Cu de obicei se tachinau unul pe altul și Helen fu din nou izbită de ușurința de care dădeau dovadă în relațiile dintre ei. Ochii îi căzură pe înfățișul pe care l-l dăduse și simți cu siguranță că acum ei făcea parte din familia lor, mai mult decât atât, făcea parte din ea însăși.

— Desigur, doamna Maclean, continuă el, poate chestul fără limită. Am încredere în bunul ei simț.

— Sunt insultată, făcu Tina veselă.

— Fetițo, tu ești numai cumnata mea. Multumesc Cerului.

— Asta și fac, Ross, spuse ea dintr-odată seriosă. N-am mai fost așa de fericită de ani de zile, de când... oh, la naiba !

Tina se ridică brusc și aproape fugi din cameră cu ochii plini de lacrimi și Helen știu imediat de ce. Nimic n-o va mai răni pe Tina din nou.

— Am supărat-o ?

Ross se uită la Helen și ea scutură din cap.

— Amintiri, unele rele, unele bune. Casa asta...

Ridică din umeri, îndepărtând propriile ei amintiri și dezamăgiri. Ești foarte bun cu ea.

— M-am însurat cu sora ei, remarcă el sever și pentru că am ajuns la acest subiect, continuă cu o voce dură, poți s-o lași pentru o zi pe Tansy cu Tina și doamna Hill și să mergi la cumpărături.

turi la Londra. Să cumperi cât mai multe haine și dacă ai nevoie, să și comanzi altele.

— Dar de ce ? Am un dulap plin de haine. Nici nu le-am putut purta încă pe toate.

— Tot ce ți-a cumpărat Gilford poate fi aruncat, spus el mușcător. Începe să rezolvi problema înainte de Crăciun și că continui după aceea. În această casă nu vreau nimic cumpărat de el pentru scopurile lui murdare.

Se ridică uitându-se strâmb la ea.

— Și dacă mă vei considera o brută, un tiran, atunci în acest sens ai dreptate !

Ieși lăsând-o cu gura căscată și Helen nu știa dacă să fie bucuroasă sau furioasă. În final s-a hotărât să fie înțeleghătoare. La urma-urmelor, fiecare haină pe care o purta și fusese plătită de Miles o făcea să se înfioare și să aibă coșmaruri. Un bărbat atât de mândru și puternic ca Ross nu putea să conceapă ca ea să poarte haine care fuseseră destinate să atragă clienții.

Ar fi făcut tot ce-i cerea. Poate reușea să aibă o zi pentru ea și un Crăciun fericit ? Cu o menajeră la dispoziție ar avea timp să împodobească bradul, să facă cumpărături și să se ocupe și de altceva, chiar dacă era aproape ajunul Crăciunului. Deodată se simți fericită, până când începu să se întrebe dacă Ross își va invita părinții de Crăciun, împreună cu Donna. Exista șansa ca părinții lui să se fi întors la New York, dar nu era nici o șansă ca Donna să fie plecată. Auzise declarația ei cu propriile urechi. Donna Street va sta acolo unde era Ross, dându-i toată mângâierea de care avea nevoie, o mângâiere pe care

în mod evident i-o dăduse și înainte. Noua lui familie era o foarte bună acoperire, la fel cum fusese și pentru tatăl lui. Mai auzise aceste cuvinte și dintr-odată începu să vadă furia amară a lui Deirdre într-o nouă lumină, deoarece simțea cum și în ea începea să crească o furie asemănătoare.

CAPITOLUL VIII

Era evident că Ross nu-și pierdea timpul cu vorbe, deoarece chiar de a doua zi a aranjat s-o ducă pe Helen la Londra. Tina a hotărât să stea acasă și să aibă grijă de Tansy, împreună cu doamna Hill și Helen n-a putut să găsească cu texte ca să nu meargă la Londra.

Ross avea un aer atât de hotărât încât la un moment dat Helen s-a temut că el personal îi va alege hainele. Însă odată ajunși în oraș a lăsat-o singură, cu o grămadă de bani la ea și cu o zi liberă înaintea ei. Ross avea niște întâlniri de afaceri și nu putea să ia prânzul cu ea, așa că a trebuit să se descurce singură în acea zi friguroasă.

I-a luat ceva timp ca să se obișnuiască cu această libertate neașteptată, dar curând a început să se bucure de ea. Cuvintele rostite de Donna Street, despre coafura ei de față bătrână, au hotărât prima ei oprire. A fost norocoasă să obțină o programare, dar curajul aproape că a părăsit-o când a văzut părul ei lung și negru atacat fără milă. Însă pe măsură ce părul se scurta, starea ei de spirit începea să crească.

În final scopul a meritat efortul. Tunsoarea era gen paj. Acum părul ei strălucitor și mătăsoș îi

atînga umerii. Păreau două aripi negre cu luciri adânci, de o parte și de alta a obrazilor. Între timp îi reveni buna dispoziție și părăsi coaforul cu un zâmbet pe față și cu inima ușoară.

Ross îi sugerase ca hainele pe care le va cum-păra să fie livrate acasă și-și dădu seama că el avusese dreptate, când a văzut muntele de pachete. Abia aștepta să-l întâlnească pentru a se întoarce acasă, dar până atunci era îngrijorată că nu va putea să se descurce cu pachetele. A băut o cafea și apoi a luat un taxi până la Russell Square. Știa că va ajunge puțin mai devreme, dar era prea bucurioasă că urma să-l vadă ca să-și mai facă probleme.

În gândul ei nu-l părăsise nici o clipă. În ciuda temerilor ei, în secret dorea să fie în brațele lui. Avea puterea de a o trezi la viață, sentiment pe care n-l mai simțise înainte. Miles nu se deranjase în privința asta, nu se deranjase s-o multu-menească în nici un fel, dorința lui era brutală, animalică și crudă. În Ross nu fusese nimic brut-tat când a îmbrățișat-o, simțise numai o emoție puternică, o dorință crescândă, care aproape o lăsase fără putere.

Își scoase oglinda, încercând să se calmeze, dar când și-a văzut obrazii îmbujorați, inima a început să-l bată cu putere. Se comporta ca o mi-reasă! Era o nebunie. La urma-urmelor, nu se putea întâmpla nimic. În felul ăsta, imediat ce se vor întâlni, Ross își va da seama de slăbiciunea ei. Opri taxiul.

— Oprește aici.

— Dar, domnișoară, n-am ajuns încă.

Șoferul o privi peste umăr, dar Helen zâmbi și dădu din cap.

— Știu. M-am hotărât să merg puțin pe jos. Am ajuns prea devreme.

— Cum dorești, draguță.

A oprit lângă trotuar și Helen a coborât în frigul după-amiezii. Gerul o s-o mai calmeze, gândi ea, strâmbându-se în timp ce se îndrepta spre locul unde trebuia să-l întâlnească pe Ross.

L-a zărit aproape imediat. Era un bărbat care atrăgea privirile, atât datorită înălțimii cât și a înfățișării plăcute. Și nu era singur. Donna Street pur și simplu atârna de brațul lui, privindu-l zâmbitoare și mulțumită, în timp ce el oprea un taxi.

Helen s-a oprit, îngrozită că ar putea fi văzută și s-a refugiat în grabă lângă intrarea cea mai apropiată. Voia să fugă, să se întoarcă pe drumul pe care venise, dar un sentiment ciudat de rușine a făcut-o să stea și să privească cum taxiul se oprea și cum Ross o ajuta pe Donna să se urce în mașină. Donna i-a zâmbit și apoi a sărit din mașină, i-a încolăcit gâtul cu brațele și l-a sărutat. Tremurând din tot corpul, Helen a întors capul, simțindu-se învinsă.

La ce se aștepta ? Doar îi spusese că nu se va simți rușinat să iasă cu alte femei și în special cu această femeie care-și anunțase intenția de a-i sta pe aproape. El își putea permite să aștepte, așa cum spusese, deoarece între timp nu-și refuza nimic.

— Helen ?

He grăbise să dea colțul ca să ajungă înaintea lui la întâlnire. Când a sosit și el, ea era deja acolo privind într-o vitrină.

— Mi s-a părut că nu văd bine. Ți-ai tăiat părul ?

— Da, acum nu mai trebuie să arăt eficientă. Nu putea să zâmbească. Abia îndrăzneă să ridice privirea. Era stupid să se simtă trădată, când ea însăși se aibă propria ei cameră, să fie o cămășă de formă, dar oricum se simțea trădată ! Într-un fel, ceea ce simțea pentru Ross suferise o schimbare ușoară și așa putea s-o rănească fără să știe.

— Te simți bine ?

Își plimbă privirea strălucitoare pe chipul ei, remarcând lumina părului mătășos care în lumina apusului de soare avea o nuanță albăstrui.

— Numai obosită. Aproape toată ziua am stat în picioare.

— Atunci să mergem acasă. Și eu vreau să mă odihnesc.

Își dădea seama că se întâmplase ceva cu ea, dar nu voia să întrebe. Ochii lui o priviră sever, iar gura îi deveni o linie subțire.

— Ai avut întâlniri toată ziua ?

Încecea să-l spioneze. Dintr-odată vru să țipe la el, să-l acuze, să plângă în hohote, dar știa prea bine că n-o va face.

— În cea mai mare parte.

Răspunsul lui scurt n-a surprins-o. La ce se așteptase ? Cu greu ar fi crezut că el o să-i mă-

întreabă faptul că-și petrecuse ziua cu Donna, probabil într-un hotel.

Era deosebit de tăcut și posac, dar ea era mulțumită. Avea posibilitatea să-și refacă mândria rănită. Se simțea rănită și singură la fel ca la început, dar de data asta motivul era altul. Pe când se întorceau spre casă a început să ningă, iar vântul răscolea zăpada de pe marginea șoselei.

— Un Crăciun cu zăpadă. Până la urmă, Tansy o să aibă un om de zăpadă.

— Da. Măine o să împodobesc bradul.

Helen tăcu, continuând să privească pe geam. I se părea că fiecare dorință îi fusese îndeplinită cu repeziciune. Tina spusese că a doua zi urma să le fie livrat un brad imens, care urma să fie montat în salon. Trebuia să sosească și o sanie, așa cum îi promisese Ross lui Tansy, în ziua când luase masa în casa lor prima dată. Așa trebuia să fie o cușcă de aur, dar zăbrelele fuseseră făcute de ea însăși, deoarece era încă prizoniera trecutului.

* * *

Dimineața de Crăciun era senină și strălucitoare, iar zăpada avea cam douăzeci de centimetri. Grădina semăna cu un tărâm de basm și Tansy, bucuroasă, dorea să se joace! Mai erau cadorile de desfăcut, iar strigătele de încântare ale Tinei răsunau în jurul bradului, ori de câte ori

desfăcea câte un pachet. Amuzat, Ross s-a așezat lângă Tansy ca s-o ajute la desfăcutul pachetelor.

— Hai să încercăm sania, sugeră cu voioșie Tina în timp ce doamna Hill a venit să strângă hărtiile colorate în care fuseseră împachetate cadorile.

— Este un derdeluș grozav pe deal.

— A, nu, cu nu.

Ross s-a sculat și s-a întins ca un motan. Pe neașteptate a întins mâna și prinzând-o pe Helen de braț, a făcut-o să se ridice în picioare.

— Dacă vreau să am restul zilei liber, trebuie să lucrez o oră.

— Trebuie să lucrezi chiar tot timpul? Tina îl privi exasperată. M-am gândit că ai putea să ne tragi pe deal.

— Aha! Mi-am dat seama. Se uită la ea zămbind. Munca la birou este mai liniștită și apoi este cald și cere mai puțină energie.

— Sedentarule! N-o să fie același lucru, nu-i așa, Helen?

— Sper să ne descurcăm.

I-a simțit privirea ațintită asupra ei, ironică și întrebătoare, însă nu făcu nici un gest de apăsare.

În acea dimineață, pe când îl privea, își simți inima grea și fu cuprinsă de un val de durere neașteptată. Cu o zi înainte fusese cu Donna. Helen nu putea să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Când Tina și Tansy se îndreptară spre ușă, își ridică privirea și îl surprinse privind-o, dar pri-

virea lui nu era deloc ironică. Pe chipul lui se citea curiozitatea.

— Stai în spatele zidului, Helen. Este mai sigur acolo. Se uită afară pe fereastră, unde lumina puternică a soarelui făcea zăpada să strălucească. Sunt convins că este mai frig acolo, decât afară, adăugă el sec.

A ieșit din cameră și Helen se uită la brătara masivă din aur de la încheietura mâinii ei, un cadou de la soțul ei. O colivie de aur, dar ale cărei bare erau unse cu suferință. Nu voia să fie copleșită. La urma-urmelor, nu avea nevoie decât de protecția lui. Fugi sus și se schimbă în haine groase, își puse cizmele și scurta, pe cap își trase o căciuliță roșie de lână. Când Tina a scos sania din garaj, Helen fu lângă ea, trăgând-o pe Tansy, agitată și bucuroasă, după sine. Apoi toate trei s-au îndreptat spre deal. Ele erau familia ei, nu Ross.

— Grea treabă, se plânse Tina în timp ce trăgea sania în sus pe deal pentru a zecea oară.

Lui Tansy îi plăcea să fie cărată în spate de Helen, la fel de mult cum îi plăcea să se dea cu sania. Acum Helen o căra în sus pe deal, abia trăindu-și picioarele.

— Dă-te cu sania, șefule, îi sugeră Tina, când au ajuns în vârful dealului. Noi ne vom odihni.

— Eu ?

— Tu ! Tina o privi dintr-o parte. Cine știe, cu puțin noroc s-ar putea să coboare și peste tine

spiritul Crăciunului. Cu siguranță că știi tu cum să potolești lucrurile.

Helen s-a simțit cuprinsă de supărare. Făcea ce putea ! Dacă n-ar fi fost aici, ar fi avut un Crăciun fericit și liniștit. Dacă totul ar fi fost bine, ea nu s-ar fi târât în sus pe deal, încercând să nămbească și să nu se gândească la Donna Street. Dintr-odată se albi. Probabil, că s-ar fi ascuns în dosul ușilor zăvorâte, așteptând îngrozite sosirea lui Miles.

— Este rândul tău.

He uită sfidător la Tina și se duse cu sania în vârful dealului. Până atunci coborâse dealul în urma lor, în timp ce Tina cu Tansy în brațe se dădeau cu sania. Ce se întâmpla cu ea ? Avea douăzeci și patru de ani, nu optzeci. S-a așezat cu fața în jos pe sanie și și-a făcut vânt.

Era mai abrupt decât crezuse. Auzea zgomotul saniei care aluneca pe zăpada înghețată, auzea aerul pe la urechi și mai auzea două strigăte de bucurie. Se opri în zăpada înaltă de lângă gândul viu. Se ridică de pe sanie și făcu o mică plecăciune de mulțumire.

— Încă o dată, mămică !

Tansy era încântată de Helen și ea realiză bucuria pe care i-o producea fetei ei. Oare îmbătrânise și se acrise ? Începuse să-i fie afectată chiar și comportarea față de Tansy ?

Nu se putea să nu se gândească. Urcă din nou dealul și se lansă din nou, dar de data asta supărarea era lăsată în urmă. Nu observă valul de ză-

padă de lângă gardul viu, a trecut printr-o deschizătură și s-a răsturnat, sania căzând peste ea, tăindu-i respirația.

Pentru un minut nu putu să se miște și atât i-a trebuit lui Ross ca să ridice sania și să se uite la ea neliniștit.

— Unde te-ai lovit? o întreabă cu o voce răgușită, cu o notă de mustrare în timp ce ea se ridică scuturându-și zăpada de pe jachetă.

— Nu m-am lovit deloc.

O putea vedea pe Tina, cum cobora grăbită dealul, cu Tansy în brațe.

— Probabil că ai un ochi la spate.

Era îmbrăcat gros și totuși ele îl lăsaseră în casă, lucrând.

— De fapt eram aproape. Te-am văzut când ai coborât prima oară, am văzut chiar și a doua coborâre.

Acum nu mai făcea nici o mișcare ca s-o ajute și Helen se ridică singură, dar brusc căzu din nou în zăpadă.

— Au!

— Acum știu unde te-ai lovit.

O țintui cu privirea.

— Bine, mai încerc o dată. Cred că mi-am sucit glezna.

Se uită la el disperată și el îi zâmbi puțin forțat. Căciulița roșie îi căzuse în zăpadă și părul îi cădea în jurul obrazilor ca două aripi negre-albăstrui. Supărarea și durerea datorate gleznei rănite i se citeau pe chip, dar în același timp era

adunată pe Ross, de parcă el ar fi fost vinovat de căderea ei.

— El bine? o întreabă Tina dintr-o suflare când ajunse lângă ea.

Helen a trebuit să-și ascundă sentimentele cauzate de gândul că Ross nu face parte din familia ei.

— Sunt foarte bine. Mi-am sucit glezna. Acum o să trebuiască să merg șchiopătând prin casă, la căldură.

Eliberată de griji, Tina o porni înainte zâmbind în timp ce Ross o luă pe Helen în brațe fără efort și se îndreptă cu ea spre casă.

— Chiar trebuie să conduci tu totul? pufni ea, știind că era nedreaptă, dar neputându-se stăpâni. Noi ne descurcam singure cu mult timp înainte de a apărea tu.

— Potolește-te, Helen. Fața îi era severă și nu se uita la ea, continuând să meargă spre casă. A trecut ceva timp de când erai eficientă, domnișoară Andrews. În relația noastră s-au produs schimbări serioase.

— Nu chiar. Ne-am căsătorit pentru a ne apăra reciproc, dar în inimile noastre nu s-a produs nici o schimbare.

— Poate că ai dreptate.

Părea plictisit, sătul de conversație și ea se abstu ca un copil răsfățat. El le punea totul la dispoziție, le proteja cu puterea lui, dar ciudat, ea nu se simțea deloc protejată. Era permanent neliniștită, gata mereu să plângă.

— Pot foarte bine să merg. Nu mi-am rupt nici un os.

— Tu știi mai bine. Este glezna ta.

O lăsa în zăpadă și imediat se strâmbă. Ross o văzu deși ea întorsese capul, dar nu destul de repede.

— Bănuiesc că ai terminat cu gluma ?

O ridică în brațe și continuă drumul spre casă, ignorând stânjeneala și obrajii ei roșii. Nu știa ce să mai spună. Gândul la Donna Street o măcina. Voia ca el s-o strângă în brațe, dar el nici nu se gândea. Parcă o luase în brațe din milă. Și mai știa că nu era corectă, că ceea ce gândea era o nebunie. Dacă ar fi strâns-o în brațe, dacă ar privi-o ca și când ar dori-o, s-ar fi speriat.

În casă o lăsa jos, sprijinind-o până când și-a scos jacheta.

— Trebuie să te schimbi, ești udă toată. O să te duc sus.

Vorbise cu răceală, ceea ce a necăjit-o și mai mult. Sus, adică în camera ei. Ce naiba se întâmpla cu ea ? Era exact ceea ce dorise, numai protecție, nici un fel de legături. Nu a făcut nici un fel de comentariu când el a dus-o în camera ei.

— Ai nevoie de ajutor ?

O așezase pe un fotoliu și o privea cu ochii reci și indiferenți.

— Nu, mulțumesc. Dacă o să am nevoie de ajutor, o s-o chem pe Tina.

— În nici un caz.

Vocea lui dură a uluit-o.

Tina se așteaptă ca sotul tău să te ajute să te desbraci. Așadar, ori te descurci singură, ori te ajută eu.

Pot să mă descurc. Cred că asta am spus de la început.

Ross a ieșit din cameră și dintr-odată ea s-a simțit neajutorată. Nu era într-o situație prea feroce, totul se clătina în jurul ei. Niciodată nu avusese un astfel de sentiment pentru Miles, nici atunci la început când l-a cunoscut. Se prefăcuse tîmbe, zămbitor, atent, blând. Făcuse totul ca s-o înghele.

Ross era imperios, stăpân pe sine. Pe Ross nu putea să-l înșele, se înșela pe ea însăși. Se simțea trădată, deoarece corpul îi domina mintea. Puseseră de acord cu un anumit fel de căsătorie și acum îl acuza pentru că se ținea de cuvânt, fără a mai pune la socoteală bunătatea lui permanentă. Își aminti cât de ocrotitoare se simțise față de el, când pentru o clipă îi simțise tristețea. O cuprinsese rușinea și ochii i se umplură de lacrimi.

Își scoase cizmele și pantalonii aruncându-le pe covor, urmate de pulovăr. Până la dulap, distanța i s-a părut imensă, iar baia i se părea foarte departe, dar reuși să ia un combinezon din dulap și-l trase pe ea.

Își spălă fața cu apă și se uită la gleznă. Era umflată și roșie. Probabil că până mâine va fi vânătă. Asfa i-a arătat ce se poate întâmpla când

se purta ca un copil răsfătat, în loc să se comporte ca o femeie responsabilă.

Fără să-și dea seama, lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu mai voia griji continue, responsabilități fără sfârșit cărora să le facă față. Era obosită, incapabilă să mai păstreze înfățișarea rece și eficientă. Acum, dacă ar fi fost la birou, și-ar fi strâns lucrurile și ar fi dispărut. Dar aici nu avea unde să se ascundă și oricum, nu se putea ascunde de ea însăși.

Era ridicol. O femeie în toată firea stătea și se uita la rochiile din dulap și plângea ca o idioată, cu lacrimi fierbinți care-i curgeau pe obraji palizi. Era așa de necăjită încât nici măcar nu avea puterea să se hotărască cu ce să se îmbrace.

— Asta.

Un braț puternic și bronzat s-a întins pe lângă ea și a ales o rochie lungă de culoarea ametistului, una dintre rochiile pe care și le cumpărase de la Londra.

— O să-ți ascundă glezna și o s-o bucure pe doamna Hill care se agită să prepare o masă tradițională de Crăciun.

Helen se răsuci brusc, pierzându-și echilibrul și prea uimită ca să vorbească. Ross o prinse în brațe și-i privi chipul nefericit.

— Ce faci...?

— În camera ta? termină el propoziția. Nu știu.

Ridică din umeri și o privi în ochi.

Poate că asta este destinul meu: să-i ajut pe cei slabi și șchiopi. Acum tu întrunești ambele înseamnă.

Dar nu sunt îmbrăcată.

Am vederea bună. Dar îți privesc numai fața.

Vreau să mă îmbrac.

A încercat să vorbească alene și sigură pe ea, dar a sunat mai mult ca o rugămintă. El a atins-o ușor și ea s-a înfiorat, emoția învingându-i supărarea.

Sunt sigur, fu el de acord, privind în jos în situația ei zveltă acoperită doar de o cămășută de dantelă fină. Vezi, acum mi-ai atras atenția. Până în acest moment nici nu remarcasem cum te îmbrăcă.

Deși părea ușor amuzat, ceva din vocea lui a făcut-o să se uite la el neliniștită, expresia ei schimbându-se când și-a dat seamă că îi remarcase neliniștea. Și în timp ce-i căuta ochii, privirea lui a devenit mai ascuțită.

— Ce-ți mai face glezna?

Continua s-o privească și, pentru o secundă, Helen nu putu vorbi.

— Mă... doare foarte tare.

— Atunci nu mai sta în picioare.

O ridică în brațe și pe lângă el părea așa de plâpândă, iar pielea ei era la fel de mătăsoasă și de moale ca și dantela care o acoperea. Încet, Ross și-a aplecat capul și Helen n-a făcut nici o mișcare ca să întoarcă fața deoarece avea nevoie

de sărutările lui, de îmbrățișările lui, de puterea și căldura lui bărbătească, să simtă corpul lui lângă al ei.

Încet, și-a sprijinit capul de mâna lui. Părea atât de fragil pe lângă el, de copleșită de puterea lui, iar îmbrățișarea lui deveni și mai pu-ternică.

— Helen, cred că o să te sărut.

Vocă lui profundă era la fel de excitantă ca și anunțul pe care l-a făcut și pleoapele ei s-au lăsat încet peste ochi, așteptând cu răsuflarea tăiată sărutarea lui. Ross și-a plecat capul cu un murmur ușor, capturându-i gura cu repeziciune. Helen s-a predat imediat și brațele ei subțiri i-au înconjurat gâtul. Fără să-și dea seama, și-a aruncat corpul, lipindu-se de el.

Strângând-o mai tare în brațe, el s-a îndreptat spre fotoliu și s-a așezat cu ea pe genunchi, sărutând-o în continuare. Era ca un vârtej, ca un foc de artificii, o senzație de zbor, de plutire. În acel moment se simțea ușoară și uitase de toate grijile și necazurile. Sub gura lui, buzele i s-au deschis și Ross i-a acceptat dulceața, lăsând-o amețită și slăbită.

Când în sfârșit și-a ridicat capul, respirația lui era greoaie și parcă îi părea rău. Ochii lui căpătaseră strălucirea argintului când s-au îndreptat spre chipul ei.

— Acum ești gata pentru mine ?

Îi privea fața îmbujorată și pulsul rapid de la baza gâtului, ochii care se deschideau încet, umiți, luminoși.

— Nu te vreau, spuse el cu voce joasă. O crezi tu. Vrei să te iau chiar acum, să te duc în camera mea. Recunoaște, Helen.

— Nu... nu pot.

Părea să se poată stăpâni, Helen începu să tremure și Ross suspină.

— De ce ? Știu ce simți. Nu mai sunt copil. Odată odată privirea îi deveni blândă. Și nu sunt Clifford. Nu vreau să te duc dincolo și să te bat.

Nel n-ar fi putut spune ceva mai potrivit care să trezească la realitate. Brusc, începu să se abată, pe chipul ei citindu-se o panică îngrozitoare și pentru o clipă Ross a ținut-o strâns lângă el.

— Spune-mi, Helen ! Spune-mi, ce te face să nu poți de rece ?

— Nu pot ! Nu pot ! Este prea greu de înțeles.

— Da, te cred. Dar dacă n-o să-mi spui nimic, n-o să te înțeleg niciodată.

Vocă lui era dură și ea a tresărit. Brusc, el i-a dat drumul.

— Foarte bine. Așadar încă mai aștept. Într-o zi o să-mi spui.

— Nu. Niciodată.

— Nu ridică și o puse în pat ca pe un copil.

— Vom vedea. Acum cel puțin nu mai plângi. Am uitat să te întreb de ce.

— I-a adus rochia și i-a tras-o pe cap, apoi a ajutat-o să se ridice și i-a tras fermoarul.

— Așa. Un soț este câteodată și util. Acum o să coborâm.

O luă în brațe, dar Helen începu să se zbată și când el a privit-o întrebător, ea a roșit.

— Trebuie să mă machiez.

— Foarte bine.

A dus-o la oglindă și a așezat-o pe scaun.

— Mă întorc să te iau. La ușă s-a oprit. Ah, aproape că am uitat. Motivul pentru care m-am întors era pentru ca să te anunț că am primit un telefon. Mama și tata s-au autoînvințat la masă. Vor fi aici în aproximativ o jumătate de oră. Donna vine cu ei. Am anunțat-o pe doamna Hill și o să aștepte cu masa până atunci. Cred că am pus-o pe foc. O să le arate ea ce înseamnă o masă tradițională de Crăciun. De emoție s-a îmbujorat toată.

În schimb, Helen s-a albit la față. Donna, aici, în această casă. Niciodată nu avusese intenția să se depărteze de Ross și era clar că el accepta totul cu bucurie. Vraja a murit și inima ei și-a recăpătat ritmul normal. La ce bun? În fond, nu se putea aștepta la nimic.

*

*

*

Era un coșmar care devenea realitate. Masa a fost grozavă, un adevărat prânz de Crăciun. Asta i-a demonstrat lui Helen încă o dată ce comoară era doamna Hill și acesta a fost singurul lucru care a bucurat-o. Toată după-amiaza Helen a fost încordată, Tina îmbufnată, iar Ross indiferent.

Foailă Maclean împreună cu Donna au sosit punctuali, cu brațele încărcate de cadouri pentru Tommy. Donna era toată un surâs când îl privea cu ochii strălucitori pe Ross. Pretextul cu urările de Crăciun a fost o scuză bună pentru a-l săruta pe Ross și Helen, stânjenită, s-a întors și a început să se ocupe de părinții lui.

— Ti s-a întâmplat ceva? o întreabă Tom.

Helen a negat frenetic, dar când a încercat să mențină a șchiopătat și el a privit-o întrebător.

— Ai avut un accident? a întrebat-o din nou Tom, privindu-i picioarele.

— Sporturi de iarnă, îl lămuri Ross, sec. Aceste sportive s-au întrecut pe sine.

— Schiezi? se repezi Donna.

— Sanle, o informă Ross scurt.

— Aha.

Lămurită, s-a întors spre Ross cu o privire strălucitoare.

— Îți mai amintești iarna aceea, când m-am accidentat? Căzătura aceea groznică la Aspen? Dar am fost compensată — am fost nevoită să stau în casă două zile. A fost grozav.

Ross s-a făcut că nu aude și nu i-a răspuns, iar Tom Maclean a privit-o lung printre gene.

Ross a prins-o pe Helen de talie și a ajutat-o să meargă.

— Nu este rupt, dar este foarte neplăcut. Hai, Helen, să te duc la masă. Doamna Hill ne așteaptă să ne servească.

— Nu luăm un aperitiv? se bosumflă Donna, aruncându-i o privire rugătoare.

— Cine a întârziat se așează imediat la masă. Măncarea este prea bună ca s-o lăsăm să se răcească.

— Iubitule, n-am știut că ești pasionat de sănăuș.

În timp ce Ross o ajută pe Helen, Donna îl luă de celălalt brăț, astfel se putea spune că o susține și pe ea.

— Sania este un pic prea mică pentru mine. Este sania lui Tansy. Eu nu fac decât să trag.

— Te-ai dat cu o sanie de copil ? o întreabă Donna ironic.

Donna chicoti și fața Helenei deveni roșie de rușine. Era foarte bucuroasă că pieptănătura cea nouă îi ascundea chipul.

— Așa este Helen, face lucruri neașteptate, comentă Ross, strâmbându-se, în timp ce o privea mustrător. Cu Helen nu știi niciodată cum stai.

— În schimb cu mine știi, îl asigură Donna, aruncând o privire plină de înțeles. Sunt atât de previzibilă.

— Până la plictiseală, murmură Tom Maclean, în timp ce se așeza lângă Helen, făcându-i cu ochiul, pe când ea îi aruncă o privire uimită și recunoscătoare.

Cele spuse de Tom au potolit-o pe Donna și apoi atât Ross cât și tatăl lui au făcut tot posibilul ca pentru Tansy și Tina să fie o masă sărbătorească. Chiar și Deirdre părea fascinată de fetită și astfel Donna a trecut pe locul doi.

Dar a amânat bătaia pentru mai târziu, când Ross și-a condus părinții să le prezinte casa, iar Tina a ȳters-o ȳmpreună cu Tansy după ce mȳrȳtase ȳntr-o ȳmȳnȳtȳ dinȳi „cȳ s-a sȳturat de atȳta sȳrbȳtoare”.

Helen se așezase pe canapea cu mȳsuȳa alȳturi cu sȳ poutȳ servi cafeaua. Donna a refuzat sȳ viziteze casa și s-a așezat ȳntr-un fotoliu ȳn faȳa Helen.

— Ai aflat despre mine și Ross ? o ȳntrebȳ cu rȳcealȳ scotȳndu-ȳi ghearele acum cȳ erau singuri.

— Desigur, prieteni din copilȳrie.

Donna pufni nemulȳmitȳ.

— Mult mai mult decȳt atȳt și ar fi bine sȳ crezi asta.

— Exact, ce trebuie sȳ cred ?

Helen trebuia s-o ȳnfrunte. Nu avea altȳ alternativȳ. Putea sȳ stea acolo și sȳ plece capul sau sȳ ȳnfrunte asaltul curajoasȳ. Asta era casa ei, cȳminul ei și simȳta cum ȳi crește mȳnia nu-mai utȳndu-se la chipul celeilalte femei.

— N-o sȳ renunȳ. O sȳ lupt pentru el. Asta este ceea ce trebuie sȳ știi ! ȳi vreau pe Ross. L-am vrut dintotdeauna și această cȳsȳtorie nu ȳncunȳnȳ nimic pentru mine.

— Preferi bȳrbatul alteia ?

Helen o privi ȳn faȳa cu mai mult calm decȳt ȳntȳea. Era o provocare directȳ și Helen abia se abȳtȳna sȳ n-o dea afarȳ.

— ȳi vreau pe Ross și ȳntȳionez sȳ-l obȳin. De fapt, el deja ȳmi aparȳine. O sȳ-l salvez din

această încurcătură și o să-l duc înapoi în America.

Nu mai avu timp să răspundă. Ceilalți s-au întors. Ross arăta tot rece și enigmatic, Tom își plimbă privirea bănuitor de la Donna la chipul palid al Helenei, iar Deirdre era stăpână pe sine.

— Acesta este genul de casă pe care vreau s-o cumpăr, îi anunță Tom așezându-se la capătul celălalt al canapelei. Tocmai asta vorbeam cu Ross.

— Sunt câteva de vânzare chiar acum, îl informă Ross care se așezase între ei, lângă Helen. În orice caz, aceasta nu este de vânzare. Aceasta este casa mea.

Asta o făcu pe Helen să se simtă bine, în timp ce privirea ei amuzată întâlnește privirea întunecată a Donnei. Chiar dacă Ross nu gândea așa, cuvintele lui o făcură pe prietena lui să sufere.

— Cafea ? murmură ea dulce, întinzându-i o ceașcă de cafea.

Donna o luă, abia schițând un gest de mulțumire.

— Ar trebui să-ți ții piciorul întins, îi spuse Ross, după ce Helen servi cafeaua și se așeză, încercând să-și rețină o mică strâmbătură din pricina durerii.

— Poate să se așeze aici, sări Donna, veselă și zămbitoare. Este locul cel mai bun, deoarece are și un scăunel pentru picioare. Stau eu lângă Ross.

— Nu te deranja, spuse Helen calmă. Pot foarte bine să-mi pun piciorul aici.

Se întoarse și lăsându-se cu spatele pe perna canapelei își ridică piciorul și-l sprijini de genunchiul lui Ross. Dacă voia, putea și ea să lupte.

Când piciorul ei l-a atins pe al lui Ross s-a încordat, dar îi zâmbi în timp ce se mișca să se așeze mai confortabil.

— Ești ușoară ca o pană. Se pare că mereu sunt nevoit să te duc în brațe.

— Ești predispusă la accidente, fetițo ! hohoti Tom și Helen se uită zămbitoare la el.

Tom Maclean îi era aliat.

— Nu chiar. După ce ne-am întors de la Paris am avut o migrenă puternică. Ross a fost nevoit să mă ducă în brațe până în dormitor.

— Și pun pariu că asta n-a îmbunătățit lucrurile cu nimic, spuse Tom râzând și mai tare. În schimb, chipul Donnei se înnegri de neaz.

— Helen a adormit ca un mielușel, îl informă Ross, lăsându-l să creadă ce-o vrea.

— Cred că ar fi mai bine să-ți scoți sandaua, continuă el, ridicând rochia și desfăcându-i catarama de la sandaua argintie. Acum poți să te relaxezi. Văd că ai glezna încă umflată.

— Mi-e bine.

Helen fu străbătută de un val de neliniște în timp ce degetele lui reci îi mângâiau glezna.

— Asta o hotărăsc eu, murmură el încet. Dacă mă contrazici, o să te oblig să stai mâine în pat.

Vocea lui avea un ton senzual, dând o altă nuanță cuvintelor lui și Helen roși puternic, tulburarea fiindu-i urmărită de entuziasmul și amuzamentul lui Tom și de furia Donnei.

Cum-necum, Helen trebuia s-o scoată la capăt, doar ea declansase totul și acum cu greu putea să-i dea una peste mână. Ross începu să discute cu părinții lui, discuție din care Donna era exclusă și pentru asta Helen ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Dar în timp ce vorbea, fără să-și dea seama, începu să-i maseze încet glezna, degetele lui trezindu-i corpul la viață.

— Stai bine ?

Se uita la ea cu o privire ciudată, ochii lui cenușii strălucind ca gheata în lumina soarelui și Helen înghițind din greu, dădu din cap ferindu-și privirea. Ea începuse totul și el n-o lăsa să uite.

Au luat ceaiul împreună. Helen era sigură că Deirdre n-a dorit acest lucru, dar și mai sigură că Donna ar fi dorit să plece cât mai repede. Însă ca și fiul său, Tom Maclean avea o voință de fier. Pentru că el a vrut să stea, au stat și ele.

Cu ajutorul Tinei, căreia îi făcuse semn, Helen a reușit să părăsească salonul, să se ducă în camera ei să-și refacă machiajul.

— Ce persoane nesuferite, mormăi Tina în timp ce-o ajuta pe Helen să urce scările.

— Tom Maclean este foarte drăguț, remarcă Helen. Îmi place de el.

— A, și mie. Nu mă refeream la el. Soacra ta arată de parcă ar fi mâncat bătaie, iar Donna Street este dezgustătoare ! Stă acolo și-l mănâncă din ochi pe Ross. Îmi venea să mor de răs când am intrat și l-am văzut pe Ross cum îți mângâia glezna. Să-i fi văzut fața Donnei. Era verde.

Bine, eu am plănuit totul, gândi Helen. Cum am să rezolv problema asta ?

N-a fost nici o problemă. Seara, Ross a dus-o în camera ei, a pus-o în pat și apoi s-a uitat la ea cu căceală în timp ce pe chipul ei se citea îngrijorarea.

Înțelegte-te, Helen, îi spuse cu voce tărănită și ușor ironică. N-o să mă reped la tine ca să îți cer ce nu vrei să-mi dai. Întotdeauna am știut să eltesc chipurile. Ce crezi, mi-am jucat totuși bine ?

A trecut în camera lui, închizând ușa hotărât, pe când Helen se întindea în pat, îngrozită când și-a dat seama că era mai mult dezamăgită decât sperată.

CAPITOLUL IX

Miles a apărut câteva zile mai târziu. Era des-
tul de devreme. Ross nu plecase de acasă, pentru
că aștepta un telefon din America și între timp
își punea la punct niște lucrări. Între ei exista un
armistițiu fragil și Helen presimțea că n-o să
reziste mult. Era la fel de conștientă de prezența
lui Ross, cum era și el de ea. Helen avea nervii
încordați ca niște strune de vioară și-l simțea
pe Ross cum aștepta nerăbdător ca ea să cedeze.
De fiecare dată când privirile lor se întâlneau
întâmplător, aerul se încălzea cu electricitate.
Ceva trebuia să se întâmple cât de curând, sau
nu va mai putea rezista.

Gleзна aproape se vindecase și tocmai trecea
prin hol când cineva a sunat la ușă și, fără să se
gândească, ea s-a dus să deschidă. După zilele în
care-l așteptase pe Miles mâniaoasă și gata să-l
înfrunte, dintr-odată s-a găsit în fața lui fără apă-
rare. Ross fusese scutul ei, puterea lui permițân-
du-i să trăiască într-o lume în care Miles nu mai
reprezenta nici o amenințare, o lume unde
numai amintirea brutalităților lui putea s-o mai

trăiască. Și acum era față în față cu el, singură
și neajutorată.

Cândurile i se succedau cu viteză : cum să facă
să scape de el înainte ca Tansy să coboare în fugă
acolo și cum să procedeze ca doamna Hill să nu
afle nimic. Ross era în birou și devenise deose-
bit de important ca el să rămână acolo și ea să
se descurce singură. Îi era rușine să se gândească
că acest bărbat care o privea putea să se ames-
tore într-un fel în viața ei și a lui Ross. I se părea
că o murdărește.

Chipul îi devenise palid și Miles stătea și se
ultu la ea triumfător.

— Te-ai așteptat să mă dau bătut ? Zău,
Helen. În zilele noastre nu te poți ascunde doar
schimbându-ți adresa.

— Ce cauți aici ?

Vorbea în șoaptă. Miles era acolo cu prezența
lui amenințătoare, făcându-i rău. Helen începu să
tremure și el a observat acest lucru cu satisfacție
și a zâmbit cu cruzime.

Era ciudat, dar i se părea că acum îl vedea în
adovărata lui lumină. Odată îl considerase chipeș
și fermecător. Nu era nici una, nici alta. Părul lui
constant era prea rar și începuse să se buhăiască
la chip ; chiar și talia începuse să i se îngroașe,
deși acum era ascunsă de haina mai largă. A sim-
țit că i se face greață. Acest bărbat, această crea-
tură abuzase de ea și o terorizase. O amenința și
acum. Ross era curat și strălucitor, puterea lui
apărând-o de toate greutățile. Îl iubea pe Ross.

Acum îi era foarte clar ; abia acum, avându-l în față pe acest bărbat, a descoperit adevărul.

— Ce vrei ?

Fără să-și dea seama ridicase vocea, furia cuprinzându-o ca un val fierbinte, dorind să-l îndeparteze ca să nu-l atingă pe Ross.

— Știi prea bine ce vreau. Vreau să-mi văd copilul, să-l cunosc înainte de a obține custodia. Nu ți se pare rezonabil ? Ea nu mă cunoaște deloc. Trebuie să mă port cu grijă, s-o obișnuiesc cu mine, înainte de a o lua acasă la mine.

— Pleacă de aici, sau chem poliția !

Vocea Helenei devenise mai puternică și el începu să rânjească, rânjete pe care-l ura atât de mult.

— Și să le dovedești cât de instabilă ești ? Chemi poliția când fostul tău soț vine să-și vadă copilul ? Nici măcar n-o să-ți răspundă la chemare. Asta este ceea ce numesc ei ceartă între soți. Nu le place să se amestece în astfel de chestii.

— Permite-mi mie să mă amestec !

Ușa s-a deschis larg și Ross a apărut în prag, dominând-o cu înălțimea lui și privindu-l cu ochii formidabili care semănau cu două lacuri înghețate. În general, simpla lui prezență era copleșitoare, dar acum era formidabil, chiar mai periculos decât părea.

— Cine dracu' mai ești și tu ?

Era clar că Miles nu credea că va întâlni un bărbat acolo.

Sunt stăpânul acestei case. Chiar în acest moment tu îmi contaminezi pragul casei cu prezența ta și încerci să-mi intimidezi soția !

— Te-ai recăsătorit ?

Miles o privi pe Helen neîncetător :

Aș zice că acum este căsătorită cu adevărat. Ross îl aruncă o privire feroce și Helen și-a dat seama că era pradă unei furii cumplite, foarte aproape de violență. Miles și-a dat seama și el de acest lucru și a început să dea înapoi.

O clipă.

Ross făcu un pas înainte, prezența lui fiind atât de amenințătoare, încât Miles s-a oprit imediat.

Am vorbit cu avocatul tău și-ți știam planurile. Acum lasă-mă să ți le spun pe ale mele. Nu vom lupta cu tine și pentru noi banii nu sunt o problemă.

— Ești Maclean.

Dintr-o dată, Miles l-a recunoscut și chipul i-a devenit încordat.

— Da, sunt Maclean. I-a aruncat o privire de ghioceală. Și tu ești Gilford, proprietar al unei mici companii care produce programe pentru computere și care este abia la început. Să-ți între bine în cap : vrei să apari la tribunal, să apari în toate ziarele pentru că vrei să obții un copil pe care nu te-ai deranjat să-l vezi în toți acești ani ? Pretul nu fi enorm din toate punctele de vedere. Maclean International te poate lăsa lefter.

— Mă ameninți ?

Miles era alb la față și tremura din tot corpul. Helen n-a scos nici un cuvânt și nici nu și-ar fi permis s-o facă. Acum înțelegea ce a vrut Jim să spună prin „putere în stare pură“.

— O, da.

Chiar și vocea joasă era amenințătoare.

— Nu mă pot pune cu Maclean.

Miles se uită la Ross ca și cum ar fi vrut să-l omoare, dar frica îl ținea pe loc.

— În nici un fel. Vreau procură, o procură din partea avocatului-tău. Procura trebuie să fie legalizată și să conțină un angajament că nu vei începe nici o acțiune în tribunal și că în viitor nu-mi vei mai deranja soția. Și încă un angajament că renunți la drepturile asupra copilului, pe care nu l-ai văzut niciodată până acum. Că accepți ca acest copil să poarte în mod legal numele meu. Ai la dispoziție șapte zile începând de azi.

— Și dacă nu vreau ?

În obrazii lui Miles apăruseră două pete roșii. Era o brută din cap până-n picioare, dar care nu avea curajul să acționeze ci numai să vorbească.

— Dacă nu vrei ? Ross răsă cu duritate. Ar însemna sinucidere curată. Maclean își va face concurență, furnizorii vor fi obligați și avertizați să nu te mai alimenteze cu ce ai nevoie și vor fi răsplătiți pentru că s-au supus. Ai în colectiv câteva capete, oameni talentați. În compania mea este întotdeauna loc și pentru alți specialiști. Căutam mereu noi talente.

Ai făcut cercetări în privința mea !

Fapt că se gândească, Miles făcu un pas înainte, dar Ross nici măcar nu clipi.

Măi măcar să nu te gândești, îl preveni el. La asta te privește cercetarea, mi-a luat foarte puțin timp, doar vreo două telefoane. Ești prea mare să terorizează-mi soția și te distrug.

Pentru o clipă, Miles s-a uitat la Ross ca și cum ar fi vrut să-l lovească, dar s-a recunoscut învins și a lăsat privirea de gheață ațintită asupra lui.

Păstrează-ți copilul și nevasta ! urlă el. Este mai cald afară, decât cu ea în pat. Probabil că îți dăd seama până acum. Este o cătea frigidă.

Helen s-a cutremurat, dar în același timp un brăz puternic a prins-o de umeri.

O săptămână, i-a răspuns Ross calm. Șapte zile mai și late și apoi vin după tine cu toată puterea companiei mele.

Ar fi altceva, dacă nu ai avea milioane ! se gândi Miles cu chipul schimbat de ură.

Ar fi, îl asigură Ross, calm. Te-aș uide. Și acum dispari de pe proprietatea mea, cât mai ești capabil să te miști.

O trase pe Helen înapoi și închise ușa. Ea simți cum aerul este încărcat cu electricitate. Ross, pur și simplu, s-a îndreptat spre birou și ea s-a dus după el.

În aranja servietă. Chipul îi era de piatră și indurabil.

— Tu... niciodată nu mi-ai spus că ai făcut cercetări despre Miles.

— Avea vreo importanță ?

Vocea îi era rece și ușor ironică și nici măcar nu s-a deranjat s-o privească.

— Am avut noroc că erai aici.

Era o mulțumire târzie, dar Ross nu avea chef de vorbă.

— Nu este vorba de noroc, spuse el sec. De câteva săptămâni am pus un detectiv pe urmele lui.

— În... înainte de a ne căsători ?

Pe chipul ei se citea uimirea și el o privi cu un zâmbet pe buze.

— După excursia la Paris. Am presimțit că n-o să stea liniștit pentru mult timp. După fiacoul de la Paris am simțit că îi sunt dator să i-o plătesc cu aceeași monedă.

Helen se uită la el disperată, dar el n-o băgă în seamă. Își închise servieta și își luă haina.

— Acum trebuie să mă duc la birou. Discară o să întârzi. Nu mă așteptați cu masa. Am o întâlnire.

Nu trebuia să mai spună cu cine.

— Îți mulțumesc că ai fost aici, ca să mă aperi, pe noi toate, reuși să spună Helen, liniștită.

Ross se opri din drum și se uită la ea cu severitate.

— N-aș fi de prea mare folos, dacă n-aș putea să te apăr, nu-i așa ? La urma-urmelor, acesta este motivul pentru care ne-am căsătorit. Eu sunt

un refugiu, iar tu ești fațada. Cred că este foarte bine pentru amândoi.

Helen îl privi cum pleacă fără să spună nimic, pentru că ce mai era de spus ? El era un refugiu al năpădărilor n-a trădat-o. Totuși era un refugiu periculos, mai ales acum când dorea să fie în brațele lui, să dărâme zidul de siguranță și răceală. Faptul că s-a îndrăgostit de el nu făcea parte din înțelegere și totul i se părea atât de neașteptat și atâta încât o apuca tremuratură numai când se gândea.

Când amenințarea lui Miles va lua sfârșit, abia atunci se va gândi la viața ei, pentru că traiul zi de zi în apropierea lui Ross era prea mult și nu putea să-și vindece sentimentul de neliniște pe care îl simțea crescând în ea. Și în orice caz, mai era Donna și mereu va fi Donna.

Ross n-a venit seara acasă. Helen s-a dus la culcare odată cu Tina. A reușit să se stăpânească foarte bine. Ross avea foarte mult de lucru, urma să stea până mai târziu și va lua masa în oraș. Tina a înghițit povestea ; avea mult de învățat pentru următorul trimestru, care urma să înceapă peste o săptămână. Dar stăpânirea ei de sine a fost aproape dărmată de Tansy.

Unde este tăticul în seara asta ? a întrebat-o candid în timp ce se îndrepta spre pat.

Pur și simplu, Helen a rămas pironită locului, apoi s-a îndreptat repede spre ea și luând-o în brațe a așezat-o în pat.

— Lucrează până mai târziu, scumpo. Ai să vezi mâine.

— Tu i-ai spus lui Tansy să-i spună lui Ross „tăticul“ ?

Era gata să se supere, însă Tina se uită chioră la ea.

— Zău, șefule, credeam că ai o oarecare considerație pentru inteligența mea. Cred că Ross va dori să i se spună așa.

— Atunci de ce... ?

— Doar nu este nici un secret. Doamna Hill crede că Ross este tatăl lui Tansy și nimeni n-a susținut contrariul până acum. Și cum doamna Hill pălăvrăgește toată ziua cu Tansy, rezultatul se vede. Totul este foarte clar.

— Nu... nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Helen era uimită, gândindu-se cum va reacționa Ross, când în sfârșit Tansy îl va striga așa. Și totul părea inevitabil.

— Ei bine, acum ai primit răspunsul și apoi era și timpul, mormăi Tina, îndreptându-se spre camera ei. Destept copil, remarcă din prag. Mă întreb de la cine o fi moștenit creierul ? Sunt sigură că nu de la porcul de Gilford.

Helen era prea năucită ca să poată răspunde. Nu se gândise la asta. Acceptase această căsătorie imaginându-și că va putea să-și mențină firea și acum, dintr-odată, se găsea dezarmată. Era îndrăgostită de Ross și acum Tansy îl dorea pe tăticul ei. Era o situație din care nu știa cum o să iasă.

Helen zăcea în întuneric așteptându-l pe Ross. Era atât de mult timp, cel puțin așa i se părea ei, încât a început să audă zgomote peste tot. Era un zgomot nopții și el încă nu venise acasă. Atunci i-a dat bătaie și și-a înfundat capul în perna deja caldă de lacrimi. Probabil că își va petrece noaptea în aceeași poziție. La ce altceva se putea aștepta ?

Doar mâini puternice o strângeau, înfășurându-l în brațe, învințindu-i pielea și ea se lupta să scape, încercând să nu tipe. Dacă Tina ar putea auzi și să vină să vadă ce se întâmplă și atunci ar lăsa-o și pe Tina.

— Nu ! Nu ! Dă-mi drumul !

Vorbise în șoaptă în timp ce-l lovea cu picioarele. A încercat să-și elibereze mâinile, dar asta nu a înțeles și mai tare, greutatea lui devenindu-i de ne suportat, aproape sufocând-o, făcând-o să intre în panică și mai tare.

— Nu !

Când a ridicat vocea, a lovit-o răbind-o și atunci a tipat de durere. Apoi, în timp ce o ținea cu putere, a început s-o lovească cu sălbăcie.

— Helen ! Helen ! Trezește-te !

Se lupta să iasă din starea aceea de întuneric și teroare. Vocea neașteptată i-a produs mai multă curiozitate și a început să se zbată și mai tare. Ochii ei refuzau să se deschidă și atunci cineva a început s-o scuture.

— Helen ! Deschide ochii. Trezește-te !

Cu greu reuși să-și revină, clipind la lumina cu lacrimile șiroindu-i pe fața albă.

— Ross ?

Se uită la el uimită, cu ochii măriți, dar incapabilă să se oprească din plâns. Ușa dintre cele două camere era larg deschisă și Ross stătea lângă ea ținând-o strâns.

— Ai avut un coșmar. Te-am auzit zbatându-te și mormăind și eram la jumătatea drumului spre tine când ai scos tipătul acela groaznic. I-a dat drumul și și-a trecut mâna prin păr. Am crezut că erai violată !

Își mușcă buzele încercând să se oprească din plâns, mulțumită că el n-o privea.

— Aă... visam.

— Îmi pare o declarație serioasă.

Ross se uită cu severitate la ea. Helen începu să-și revină și să vadă clar.

Ross era îmbrăcat într-un halat din mătase de culoare neagră, cu picioarele goale și cu părul ciuflit ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin păr timp îndelungat. Era pentru prima oară când îl vedea dezbrăcat și-și întoarse repede privirea pentru a evita ochii aceia cenușii și strălucitori.

— Dacă ți-e mai bine, plec.

Vocea lui devenise din nou rece pe când se ridica să plece și s-o lase singură.

— Vrei să bei ceva ?

— Da... Mă... mă duc să-mi fac o ceașcă de ceai. Trebuie să mă mișc și... și...

Mergem împreună. Unde este halatul ?

— E undeva pe scun și se duse să-l ia.

Hal. După toate astea, și eu simt nevoia să fac ceva, dar mai tare decât un ceai.

A adaptat-o până s-a sculat din pat. În timp ce se întindea, Helen s-a întors ca să se întindă. Era încă marcată de coșmar și amețită. Îi era prea recunoscătoare pentru prezența lui ca să simtă vreă teamă și nici nu-i trecu prin minte că avea cămașa de noapte transparentă și că bretelele erau foarte subțiri.

— Ce este asta ?

Ross s-a oprit cu halatul la jumătatea spatelui, degetele lui urmărindu-i cicatricea adâncă ce se întindea de-a lungul părții superioare a brațului. Atât de puternic fusese visul ei încât atunci când a atins-o, Helen a tresărit ca și cum ar fi dat-o.

— Pare vindecată. Te mai doare ?

— Nu. Desigur... că nu. Este veche.

— Atunci de ce ai tresărit așa ?

O întoarse și când ea nu i-a răspuns, o cercetă cu privirea.

— Și asta face parte din vis ? Gifford a făcut asta ?

Helen își plecă ochii, luptându-se să-și îmbrace halatul, încercând să-l lege strâns în jurul taliei și subțiri, evitând să-i întâlnească ochii cenușii și întrebători.

— Helen ?

Tonul cu care a vorbit a avertizat-o că nu putea fi dus de nas și că voia adevărul. Helen a sunat pinat.

— A fost un inel. Pe mâna lui dreaptă avea un inel... un inel cu pietre, strălucitor și ostentativ. Avea o lucrătură foarte elaborată și era micuțit.

— Și ?

O prinse de umeri și o strânse mai puternic, când ea s-a oprit din vorbit.

— M-a atins cu inelul. Cred... cred că a fost un accident.

— Un accident ?

Își ridică fața spre el și îi văzu chipul albit de furie.

— Te bătea. Asta era coșmarul tău. Ce folosea, dosul palmei sau pumnul ?

— Pumnii, șopti ea începând să tremure din nou în timp ce-i povestea visul și întregul coșmar al vieții ei trecute.

— Am țipat numai când m-a lovit cu inelul și m-a rănit pentru... pentru că Tina ar fi venit și vezi... și el ar fi putut...

Lacrimile au început să-i curgă din nou pe obraji.

— De ce nu l-am omorât pe nemernic când a fost aici azi-dimineață ? mormăi Ross. O să-l găsesc și... !

— Nu ! Nu, Ross, te rog !

Era atât de zguduită de mărturisirea ei și de furtivitatea lui, încât se agăță de el fără să-și dea seama, făcându-l de talie în timp ce el o ținea lipită de el.

Ea a întâmplat cu mult timp în urmă. Vreau să spun că nu s-a întâmplat în siguranță. Nici nu vreau să mă gândesc la Miles.

El îngropă fața la pieptul lui cu lacrimile curgându-l pe obraji, dar el îi ridică fața spre el, în colțul braț ținând-o strâns.

Dar încă te gândești la el ! Îți apare în vise, te înspăimântă, te terorizează. Crezi că am să-l las să continue cu asta ?

— Te rog, Ross !

De uită la el cu ochii ei albaștri plini de lacrimi și Ross se încruntă, privind-o cu o expresie de frustrare în ochii lui cenușii.

— Făc că... în fața ta mă simt neajutorat ? Nu pot să acționez așa cum doresc, să te protejez așa cum doresc ; căsătoria noastră nu este reală. Legal sunt căsătorit cu tine, dar te-am lăsat pe tine să te holărești, chiar și cu privire la Gilford ! N-aș face așa ceva pentru nici o altă femeie !

Helen stătea nemișcată și se uita la el cu obraji plini de lacrimi, mormăind ceva de neînțeles. Aproape supărat, a prins-o cu o mână de ceafă și a sărutat-o.

N-a fost un sărut blând. În el se regăsea toată mânia și frustrarea pe care o simțise, gura lui purtându-se cu o cruzime pe care n-o mai avusesese când a mai sărutat-o. Dar chiar și așa, i-a produs un sentiment de liniște și senzația că apar-

ține cuiva, încât coșmarul a fost pur și simplu uitat. Dintr-odată excitată, s-a mișcat apropiindu-se de el și mișcarea ei l-a trezit la realitate.

Capul lui brunet se ridică și el își micșoră strânsoarea, dar n-o eliberă, dându-i totuși posibilitatea să se îndepărteze de el.

— Iartă-mă, Helen, iartă-mă, murmură el răgușit. Numai Dumnezeu știe câtă brutalitate ai suferit până acum și nu mai este nevoie de altă fi aruncă o privire jalnică, dar ea îl privea cu în transă, cu buzele moi și umflate în urma sărutului, cu ochii pe jumătate închiși, stând mișcată în brațele lui.

— Helen ? O trase mai aproape în timp ce-i murmură numele. Helen ?

Helen nu putea vorbi. Era chiar înspăimântată de propriile ei trăiri, dar îl prinse cu putere de halat, agățându-se de el și când a sărutat-o din nou, i-a acceptat sărutul cu pasiune.

În câteva clipe au fost transportați în altă lume, privindu-se cu lăcomie. Helen i-a răspuns la sărut cu bucurie, agățându-se de el cu toată puterea. I-a înconjurat gâtul cu brațele pe când buzele lui urmau liniile gâtului coborând în jos spre sâni acoperiți pe jumătate de cămașa de noapte din satin subțire. Îi simțea parful, respirația devenindu-i grea și inegală, corpul lui răspunzând tăcut la fiecare mișcare pe care o făcea, la fiecare geamăt de plăcere.

Gura lui o acoperi pe a ei sărutând-o ușor și mângâindu-i-o, până când Helen a crezut că loșină.

Nu te pot lăsa să pleci, nu de data asta. Te dăduse, Helen. Te doresc prea mult ca să te las să pleci !

Cuvintele erau șoptite lângă urechea ei și vedea că ei spaimă începuse s-o cuprindă din nou, dar corpul ei era lipit de al lui, coapsele lui puternice lipite de ale ei, până când i-a simțit bărbăția pulsând de dorință și atunci toate spaimele i-au dispărut, corpul ei nemiareceptând nici un alt semnal. Tot ceea ce simțea acum erau sentimentele care creșteau în ea și mai ales dorința de a se supune.

Atunci frecat coapsele de ale lui, respirația transbordându-l-se într-un suspin adânc, atunci când el i-a scos cămașa de noapte fără ca buzele lui să se desprindă de ale ei. Când cămașa i-a alunecat la picioare aerul răcoros i-a înfiorat pielea înăuntru. Departe de a o înspăimânta, acest gest a făcut-o să se simtă vie și emoționată.

Helen ! Ai o piele așa de mătăsoasă... ești atât de frumoasă... De mult am vrut să te mângâi și să te țin așa.

Ea cuprins sânul și a început să-i mângâie sfârșitul țeve până când Helen a început să tremure. Helen își pierduse stăpânirea de sine, dorind din tot sufletul să i se supună. Tremura de plăcere și cu micile ei gemete l-a adus pe Ross la capătul puterilor.

— Da, iubita mea, da. Ai dreptate.

Vocă îl era schimbată, de necunoscut și chiar când a ridicat-o în brațe și a pus-o în pat era

încă agățată de el, fermecată, stăpănită de dorința de a-i simți corpul lângă al ei. Atunci când el a îndepărtat-o puțin pentru o clipă ca să-și scoată halatul, ea s-a mișcat nemulțumită.

— Nu plec, Helen. Nu te părăsesc, șopti el răgușit.

O prinse din nou în brațe, strângând-o cu putere.

— Stai aici cu mine.

Helen plutea între două lumi, corpul ei dorindu-l, mișcându-se din propria lui voință, cutremurându-se când i-a simțit corpul lângă al ei. Dar subconștientul ei încerca să reziste și să se împotrivească. Ea nu mai putea lupta. Era înghețată, incapabilă, frigidă. Îi scăpă un suspin, ca un geamăt de agonie și Ross a simțit-o cum se încordează și cum o cuprinde spaima. Își întoarse capul și Ross o privi neîncrezător.

— Helen ! Nu mă părăsi acum ! Ne dorim unul pe altul. Este minunat.

— Nu pot ! Nu pot !

Abia putea vorbi și mânia lui s-a topit când i-a auzit vocea.

— Plângi ? Te-am rănit ? Te-am speriat ? Uită-te la mine, te rog !

Helen clătină din cap, ținând ochii strânși, fiind cuprinsă de rușine.

— Nu... nu pot să merg mai departe. Îmi pare rău, Ross. Este numai vina mea.

— Acum o clipă m-ai dorit, îi spuse el șuierător. Acum o clipă erai cea mai senzuală și pasio-

nată femeie pe care am ținut-o vreodată în brațe și mă doreai la fel de mult cum te doresc și eu...

— Așa am crezut. Eram așa de sigură, dar acum știu că nu pot. Niciodată n-am putut... Ross, sunt frigidă. Am fost de acord cu mariajul pe care l-ai propus pentru că sunt frigidă.

— Frigidă ?

Uluit, îi mângâie cu blândețe fața. Degetele îi tremurau.

— Chiar așa ? Cine ți-a spus asta... Gilford ?

— Da. Dar oricum o știam. Niciodată n-am dorit ca el să mă atingă. Când am fost căsătorii, niciodată nu l-am lăsat să se apropie... așa... așa ca acum. Nu... n-am putut ! Era oribil. Mă dezgusta.

— Și el te-a forțat.

— Da.

Din nou a început să plângă, cuprinsă de rușine. Niciodată n-o să mai fie capabilă să-l privească în față, acum când el știa umilințele prin care trecuse.

Ross îi prinse fața în mâini și ea a simțit caldul care-l cuprinsese după mânia scurtă, așa că atunci când i-a vorbit cu blândețe, s-a zăpăcit și a deschis ochii.

— Da, i-a spus cu duioșie. Uită-te la mine, Helen. Știi unde ești. Ești dezgustată acum ? Este atât de îngrijorător să stai așa goală în brațele mele ?

— Nu. Clătină din cap, în ochii ei citindu-se teama. Dar vezi, eu nu pot...

— Cu mult timp în urmă ți-am spus că n-odată n-am să-ți cer ce nu poți să-mi dai. Și n-odată n-am s-o fac. Liniștește-te și nu-ți mai fie frică. Lasă-mă să te țin în brațe. Am nevoie de tine. Ți-am pricinuit vreo durere ?

Din nou a clătinat din cap, privindu-l în ochi în timp ce i se supunea încet, frica fiind depășită, corpul ei încordat și rece începând să se încălzească lângă el.

— Oh, Helen ! I-a zâmbit cu blândete, uitându-se la ea. Cum ai putut să crezi că ești rece, frigidă ? Aproape prima dată când m-am uitat la tine au început să-ți tremure picioarele. Acum câteva clipe doream nebunește să intru în tine, acolo unde doreai și tu să fii. Da, roșește, o taie chină el cu blândete când văzu cum i s-au colorat obraji. Asta te-a degustat ? Nu poți să ascuți ceea ce spun ? Ce s-ar întâmpla dacă ți-aș spune că te-am dorit așa cum ești acum de săptămâni, chiar de la Paris... și chiar înainte de Paris ?

Degetele lui îi mângâiau sfârcurile trezindu-le la viață.

— Am dorit să fac atâtea cu tine. Asta și asta. Capul lui coborî și ușor, i-a luat sfârcul în gura spatelui împingându-se în el.

— Helen, murmură el, mișcându-se mai aproape în întâmpinarea gestului ei. Nu există femeie frigidă, ci numai amant neîndemânatic. Ai încredere în mine, iubita mea, murmură el. Nimic, dar nimic s-o să te facă să suferi.

Îi sărută urmele lacrimilor pe obraji, coborând apoi spre gât, trasându-i cu limba conturul feței.

Nu ești ce amestec de explozivi ești și cum nu tulburi. Păr negru, ochi albaștri, un amestec de glorie și foc. Vreau să te am mereu, fără nici o pauză, și de fiecare dată va fi mai bine.

Helen cu voluptate și răsuflarea lui îi înfioră pielea.

Nu ești rece, Helen. Tu mă faci să ard. Este de ajuns să mă uit la tine ca să te doresc.

Dorința începu s-o ardă, cuvintele lui senzuale scuturându-o la fel ca și mângâierile lui, iar sărutările lui pe pielea înfiorată au făcut-o să geamă. Este adevărat. Nu avea de ce să se ascundă, nu de Helen.

Se agăță de el, tremurând și murmurându-i cuvinte, fiind cuprinsă de o flăcără, căldura ei aducându-o la viață. Îi mângâia umerii simțind sub mână ei pielea catifelată, îndemnându-l să vină mai aproape.

Nu până când nu ești gata, murmură el cu voce joasă, coborând capul și începând să-i sărute fiecare particică a corpului.

Vreau să te sărut aici și aici.

O strânse tare când ea s-a răsucit spre el lăudându-se mângâiată până când n-a mai suportat și unghiile ei i-au pătruns în umeri, încercând să se lipească mai tare de el.

Chiar când i-a despărțit picioarele, dorința de a-i dați în ea a făcut-o să uite toate spaimele

care de atâta timp n-o lăsau să trăiască cu mine vărat.

— Numai ceea ce vrei tu să dai, Helen, îți șopti el în timp ce o trăgea sub el. Părea că ar tepta prelungind finalul pe care ea îl dorea acum cu disperare, încât aproape că s-a rugat de el.

— Ross ! Nu te opri ! Te rog, nu te opri ! Ross ! Când a pătruns-o a suspinat adânc și pentru o secundă a simțit o durere scurtă, dar apoi l-a cuprins și a început să se miște în același ritm cu el. Respirația i-a devenit rapidă și se agăța cu putere de el, repetându-i numele.

— Acum, iubita mea ! Acum !

Vocea lui era răgușită de pasiune și amândoi pluteau departe de lume, însoțiți de gemetele ei de plăcere și bucurie.

Când și-au revenit în fire au fost înconjurați de o altă realitate. Era bucuria eliberării, puzărea brațelor lui, senzația pe care i-o trezeau buzele lui pe obrajii încinși.

— Ei ?

Ross stătea lângă Helen mângâind-o și ea deschise ochii năucită.

— Sunt sfârșită.

L-a privit cu uimire și el a început să râdă încet, deși încă respira greu.

— Fii binevenită. Nici dacă vreau nu pot să mă mișc. Am o impresie groaznică : niciodată n-o să mă mai pot mișca.

Când l-a privit puțin nelineștită, el a sărutat-o ușor.

Așa că nu mă mai întreba cum ești. M-ai sărutat pe o lămaie.

— Îți luă capul în mâini sărutând-o ușor.

— Nu pot. Prea mult timp ai fost fructul în-
teptă. Din această noapte, suntem căsătoriți cu
adevărat.

— Ei, niciodată înainte... Adică, vreau să zic...
— Fie.

— Au întors pe spate și o trase lângă el așezându-l capul pe umărul lui. Pentru câteva momente au stat unul lângă altul, fără să vorbească și ea și-a dat seama că o lăsa să se liniștească, să-și readaptese ceea ce se întâmplase și să se gândescă. Simțea din nou că trăiește, că este vie, pentru prima oară de când îi muriseră părinții.

— Dădă a dorit să-i spună lui Ross ceea ce simțea, să-i mărturisască dragostea ei, chiar dacă și nu simțise altceva decât dorință. S-a întors spre el ridicând mâna să-l mângâie, dar el i-a prins-o cu degetele lui puternice.

— Povestește-mi despre Gilford, i-a spus el, încă umă de pasiune în voce, ci cu aceeași im- placabilă hotărâre pe care ea o cunoștea atât de bine.

— Fie povestea.

A vrut să se miște, să se îndepărteze de el, să-și elibereze mâna, dar el nu i-a permis.

— Unele lucruri mi le-ai spus, altele le-am pus eu cap la cap, dar mai sunt, Helen. Te-a te-
forțat, te-a făcut să-l ajuți într-un fel care a fost

un blestem pentru tine. Te-a forțat să te culci cu el și te-a bătut. Și totuși ai stat cu el. Pot să înțeleg până la un punct. Pot să înțeleg că n-ai avut pe nimeni care să mai știe adevărul. Pot să înțeleg că ai avut nevoie de ajutor, când ai rămas singură și a trebuit să ai grijă de Tina și tu nu erai prea mare. Și mai pot să înțeleg că erai prea îngrozită ca să-l părăsești. Ce te-a făcut totuși să-l părăsești? De unde ți-a venit curajul?

— S-a petrecut cu mult timp în urmă, zise Helen.

Helen stătea nemișcată, toată bucuria dispărându-i.

— Nu s-a terminat, până nu-mi spui tot. Se întoarse aplecându-se spre ea și privind-o în ochi.

— În seara asta aproape te-ai eliberat. Fă și ultimul pas, împreună cu mine.

Tot ce se întâmplase fusese numai pentru asta? Să se elibereze? Închise ochii, prea rușinată ca să-l privească.

— Deci? insistă el.

A început să vorbească fără vlagă și atât de încet, încât Ross a privit-o printre gene.

— Era în noaptea... în noaptea în care m-a rănit. M-a făcut în toate felurile, dar eram obișnuită. Până atunci am tăcut și n-am zis nimic. Helen a râs, un râs sec. Oricum îl credeam. Dar s-a uitat în jos la mine ca și cum eram un nimic și a spus... a spus că Tina a devenit foarte atră-

ătoare. A spus că a crescut și că noaptea următoare voia s-o petreacă cu ea.

— Ce ai făcut?

Când l-a privit pe Ross văzu că fața îi era albă de furie.

— Am început să mă zbat. L-am zgâriat și l-am mușcat și am țipat. L-am tras de păr și l-am rănit. Atunci a devenit cu adevărat violent și m-a lovit. Nu puteam să mă apăr. Stătea peste mine, mă strângea de gât și urla la mine. Tina a crezut că voia să mă omoare.

— Tina?

— M-a auzit țipând și a intrat în cameră. Camându-se se întâmpla, dar eu n-am vrut să recunosc. Înainte nu mai țipasem. Nu știu cât a stat în prag, dar cu siguranță că a auzit ultima parte și a putut să vadă în ce hal eram. Aveam un vas mare și, înainte de a-mi da seama ce vrea să facă, l-a luat și l-a lovit în cap. Își ieșise din fire și nu se mai putea opri. Până la urmă a trebuit s-o trag la o parte. Pentru o clipă am crezut că vrea să-l omoare.

Ross o mângâie cu blândete pe obraz, observându-l agitația, de parcă rețraia acele clipe.

— Și apoi ce s-a întâmplat? o întreabă cu o voce liniștită.

— N-a pățit nimic. Oamenii ca Miles nu pățesc niciodată nimic. Era prea amețit ca să-și amintească și noi ne-am retras în altă cameră, ca să ne facem un plan și să ne sfătuim. Dimineața

am plecat. După asta nu l-am mai văzut decât în prezența avocatului meu și niciodată n-am spus tot adevărul, deoarece n-am vrut ca Tina să apară la tribunal. Dacă aş fi vorbit atunci, acum n-ar mai fi venit aici.

— N-o să mai vină, o asigură Ross, sever. Ți-o promit. O luă în brațe. Știu că ți-a trebuit mult curaj ca să-mi spui toate astea, dar acum totul s-a terminat. Acum te simți mai bine și nu mai sunt secrete între noi. Nici griji, nici suferințe.

Nici una în afară de Donna, nici una în afara faptului că el n-o iubea cât îl iubea ea, dar în mod ciudat, era fericită. Zâmbi și el se simți mai liniștit, toată încordarea dispărându-i ca prin farmec.

— De acum înainte îl poți uita. Un om ca el este total insensibil și cruzimea îl face să se creadă grozav. Oamenii ca Gilford nu au sentimente! Nici măcar nu le pasă de femei. Uită-l, Helen. Tot ce va fi în stare să facă, va fi să producă numai durere. Toate rănilile tale se vor vindeca, dar el va rămâne mereu așa.

O trase lângă el, luând-o în brațe.

— Acum dormi. Știi că este ora trei ?

— Rămâi aici ? îl întrebă ea liniștită, dorind din toată inima ca el să rămână.

— Sunt binevenit ?

— Da.

O strânse cu putere în brațe și în câteva clipe a adormit. Ii spusese „iubito“ de atâtea ori, fusese blând și pasionat. Și chiar dacă totul va rămâne în stadiul acesta, era mult mai binecuvântată decât alte femei. Îl iubea mult, chipul lui adormit și relaxat era cel mai scump lucru la care se putea gândi.

CAPITOLUL X

De dimineață, Ross a plecat înainte ca Helen să se trezească. A zăcut în pat mult timp, trezindu-se în revistă noaptea trecută și inima a început să-i bată cu putere. Pe perna de lângă ea rămăsesse imprimată forma capului lui Ross și asta o asigură încă o dată că n-a fost doar un vis erotic. După ce a făcut duș și în timp ce se îmbrăca, și-a dat seama că nu prea dorea să părăsească această cameră unde începuse să fie fericită din nou. Numele lui răsună în urechi ca o melodie plăcută și îi venea să zâmbească mereu.

Ninsese toată noaptea și când a coborât pentru micul dejun a găsit-o pe Tina deja așezată la masă, iar Tansy se uita pe fereastră, fermecată, privind zăpada cu un chip fericit.

— Putem merge din nou cu sania, zise Helen veselă, simțindu-se de șaisprezece ani și compor-tându-se ca atare.

— Pardon, șefu'. Fără sanie. Ordine de la stăpân. Sau, mă rog, putem ieși cu sania, dar nu avem voie să urcăm pe deal decât în prezența lui. Mi-a reamintit destul de dur de glezna

ta luxată. O privi pe Helen cu coada ochiului. Cum te simți când ești ținută în puf?

Zâmbi cu toată gura când o văzu pe Helen roșind.

— Aha! Cred că m-am prins.

— Hai să facem un om de zăpadă, zise Helen cu respirația tăiată, întorcându-se spre Tansy ca să-și ascundă chipul de sora ei.

— Am niște nasturi foarte mari pe care-i pu-țeți folosi ca ochi, le propuse doamna Hill în timp ce aducea micul dejun pentru Helen. Acesta este un câmin fericit, doamnă Maclean, adăugă ea. Camera mea este atât de confortabilă și plăcută. Îmi face plăcere să am propria mea mobilă, după ce atâta timp am stat în camere cu chirie. Oare această cameră să fi fost a bunicii?

— Bănuiesc că da, doamnă Hill. Helen zâmbi. Sunt mulțumită că te simți bine și că îți place ca-mera. Noi nu am avut bunică.

— Păi, ce faci cu Deirdre, mormăi Tina, strâm-bându-se când doamna Hill a ieșit. Mă rog, ca bunică ar merge, oricât de trist ar părea. Sper că acum este la New York.

— Îmi pare rău pentru ea, spuse Helen calmă.

Dar îi părea rău și pentru sine, mai ales când și-a amintit de Donna, însă a făcut un efort să-și scuture gândurile negre.

— Hai să facem omul de zăpadă, le reaminti Helen.

Toată dimineața au petrecut-o făcând omul de zăpadă și când au intrat în casă pentru masa de

prânz, toate aveau obrajii roșii, iar în fața casei străjuia un om de zăpadă uriaș, cu nasturi albaștri strălucitori în loc de ochi, un cărbune în loc de nas, o pălărie veche pe cap și un fular al Tinei în jurul gâtului ca să-i țină de cald. Tansy era extraordinar de fericită, mai fericită decât o văzuse Helen vreodată, atât de relaxată și veselă.

Se așezaseră în jurul focului și Helen s-a surprins uitându-se des la ceas, cu obrajii mai colorați decât de obicei când și-a dat seama că număra orele până la venirea lui Ross. Cu câteva zile în urmă fusese atât de înspăimântată, iar acum doorea să fie în brațele lui cu o ardoare care a făcut-o să se înfioare.

Zgomotul motorului unei mașini, chiar înainte de ora ceaiului, a făcut-o să alerge la fereastră. Era trei și jumătate și nu se întunecase încă. Când a văzut mașina neagră sport oprindu-se în fața casei, a simțit că-i sare inima în piept. Dierdre Maclean, îmbrăcată într-o haină de blană, la fel de elegantă și de afectată ca de obicei, a coborât din mașină, dar atenția Heleni a fost reținută de șofer. Donna Street a venit fără să fie invitată și arăta foarte mulțumită de sine.

— Oh, la naiba!

Tina venise și ea la fereastră lângă Helen, apoi întorcându-se repede și-a adunat lucrurile și a strâns-o pe Tansy de mână.

— Îmi pare rău, șefule. Nu pot să le fac față la astea două, așa că descurcă-te singură. Spu-

ne-le că Tansy este în camera ei cu dădaca și dacă vor să vină sus, spune-le că avem pojar.

Chiar înainte de a se auzi soneria, ele urcau scările. Tansy o ținea pe Tina strâns de mână. Helen a străbătut holul, cu inima bătându-i tare în piept. Asta însemna necaz sigur și ea nu era încă așa de sigură de Ross, ca să știe cum să acționeze.

— O, Helen. Arăți superb!

Deirdre se forță să zâmbească când a văzut-o pe Helen în blugi și cu un pulovăr roșu strălucitor.

— Și părul acesta negru-albăstrui. Este extraordinar!

Mai mult ca sigur că vorbea ca să-și adune curajul pentru ceea ce voia să spună cu adevărat. Helen le-a condus în salon. Donna nici măcar nu considera că era necesar să salute.

— Tocmai voiam să iau ceaiul, reuși să spună calmă Helen, sunând ca să vină doamna Hill.

— Da. Ceaiul. Desigur, obiceiul englezesc de a lua ceaiul, nu-ți așa? murmură Deirdre abșentă. Eu... ăă... vreu să vorbesc cu tine, Helen. De asta am venit.

Helen a ignorat-o pentru moment.

— Ce pot să fac pentru tine? a întrebat-o pe Deirdre după ce doamna Hill a părăsit camera.

— Vreau să-l convingi pe Ross să se întoarcă la New York. Deirdre vorbea repede. Helen, aici, în acest orașel, n-o să fie niciodată fericit și asta mă face teribil de nefericită. Dacă Ross se întoarce în America, atunci Tom va renunța la ideea promtească de a se muta definitiv în Anglia.

— Lui Ross îi place aici, începuse Helen, dar Donna o zeflemisi fără milă :

— Aiureli ! Astea sunt pur și simplu aiureli. Până la urmă se va întoarce în America pentru că nu mai pot să-mi pierd timpul la infinit și când eu o să plec, desigur că Ross mă va urma. Niciodată n-am fost despărțiți atât de mult, așa că este numai o problemă de timp și apoi, Deirdre este așa de nefericită. Ar trebui să te gândești la asta.

Chipul Helenei își pierduse culoarea. Ei bine, asta era o adevărată declarație și Deirdre n-a conștientizat-o. Helen simți cum începe să se înfurie. Va lupta pentru Ross, dar putea să lupte numai dacă și el voia.

— Ross va face ceea ce va dori, spuse ea cât mai calm posibil.

— Mai mult ca sigur.

Vocea adâncă din prag le-a făcut să tresară vinovate. Neliniștită, Helen sări în picioare când Ross a intrat în cameră, cuprinzând întreaga scenă cu ochii strălucitori. Nimeni nu-l auzise sosind. Ca de obicei, apăsarea atunci când avea nevoie de el, dar privindu-l nu reuși să descifreze adevăratele lui sentimente. S-o dorească nu era destul ca să-l poată reține lângă ea, dacă el o iubea pe Donna.

Prezența lui le-a făcut să tacă și el a traversat camera cu privirea ațintită pe chipul Helenei, ochii lui mutându-se de la părul ei negru strălucitor la fața palidă.

— Așadar ați făcut un om de zăpadă fără mine ? o necăji el cu blândete, cuprinzând-o de

mijloc. Nu-mi place să nu fiu luat în seamă. Mai târziu mă voi gândi și la o pedeapsă.

A simțit-o tremurând, o trase mai aproape lângă umărul lui și se întoarse spre celelalte două femei.

O ignoră pe Donna și o privi cu nerăbdare pe mama lui.

— Iar te bagi unde nu trebuie, nu-i așa ? șuieră el fără urmă de blândete în voce. Hai să punem o dată pentru totdeauna lucrurile la punct. Aici locuiesc și aici o să rămân și asta definitiv. Dacă o să vin la New York, o să fie numai în vizită și voi veni împreună cu toată familia. Tata și cu mine am plănutit asta de mult timp. Vrea să se întoarcă acasă în Anglia și bănuiesc că trebuie să aibă și el parte de ceva fericire. O fixă cu privirea pe Deirdre. Te iubeste ! Toți acești ani de gelozie nebună. Dacă în final își va alege o altă femeie, nu-l voi blama deloc. Cum a rezistat atâta timp la toată această gelozie, habar n-am.

— Ross !

Deirdre se uită la el cu milă, dar el era nepăsător.

— Ce ? Crezi că n-ar trebui să vorbesc despre asta în fața lui Helen ? Helen este soția mea. Noi nu avem secrete. Ai avut curajul să vii aici și ai încercat să-mi ameninți soția și asta îmi dă mână liberă. Să-ți intre bine în cap că nimic nu mă va face să mă întorc definitiv la New York. Tata va veni aici și dacă ai minte sau vreun sentiment pentru omul ăsta care te iubeste, l-ai urma.

— Nu-l cunoști pe tatăl tău...

— Nu-l cunosc ? Am lăsat alături de el ani întregi, l-am văzut necăjit și singur. l-am ascultat

tat la un pahar într-un bar, în timp ce tu te amuzai la petreceri și-ți spuneai că probabil el este în brațele altei femei. De cele mai multe ori a fost împreună cu mine. Tu nu-l cunoști și dacă continui să te porți așa, o să-l pierzi.

Deirdre începu să plângă și Donna s-a uitat furioasă la Ross.

— Uite ce-ai făcut ! N-ar fi trebuit să-i vorbesti așa.

Dintr-odată, chipul i s-a schimbat când a văzut privirea dură pe care i-a aruncat-o Ross.

— Totuși te înțeleg. Ești supărat, nehotărât. Nu are importanță, nu trebuie să te grăbești. O să rămân în Anglia.

— Este o țară liberă, comentă Ross batjocoritor.

Se uită la Deirdre, apoi se îndreptă spre ea și o ridică în picioare.

— Știu că a fost groaznic, îi spuse liniștitor, dar a fost îngrozitor și pentru tata. Du-te sus cu Helen să te aranjezi și liniștește-te puțin.

Deirdre dădu din cap și apoi se uită puțin temătoare la Helen.

— Aș putea să mă aranjez puțin ?

— Desigur.

Helen o luă de umeri. Putea să citească pe chipul ei aceeași suferință pe care o simțise și ea — o emoție puternică și sfâșietoare. Helen simțea afecțiune atât pentru ea cât și pentru Tom Maclean.

În dormitor, Deirdre se uită la Helen puțin neliniștită. Era atât de departe de siguranța afișată

până atunci, încât Helen și-a dat seama cât de mult o zdruncinaseră vorbele lui Ross.

— Crezi că Ross mi-a spus adevărul ? o întrebă cu simplitate pe Helen.

— Te-a mințit vreodată Ross ?

— Nu, niciodată.

Se întoarse neliniștită spre oglindă și-și netezi părul.

— Știi, Helen, mă simt bătrână. Când eram tânără, eram atât de frumoasă. Tom era nebun după mine. De ani de zile lupt să-mi păstrez frumusețea, să strălucesc, să arăt tânăra.

— Dar arăți tânără, îi spuse Helen calmă îndreptându-se spre oglindă și uitându-se în jos la ea, cu o expresie de milă în ochi. Prima dată când te-am văzut, m-am gândit că ești foarte frumoasă. Poate că Tom nu vrea ca tu să strălucești, dacă asta înseamnă să te vadă mai puțin. Poate că vrea să vină aici pentru că la New York i se pare că viața este prea agitată, prea dură. În Anglia ai putea fi mai mult timp împreună, mai relaxați, ai putea începe o nouă viață, ai putea vizita Parisul, Roma, Madridul.

— Crezi ?

Deirdre se uită la ea plină de speranță și Helen îi zâmbi.

— Nu creď că te simți cu adevărat bătrână. Poate că puțin obosită de seratele fără sfârșit și de toate grijile fără nici un motiv. O să te simți mai bine departe de ele. Du-te și spune-i lui Tom.

— O, Helen ! Mă duc !

Se ridică și o îmbrățișă pe Helen, de data asta o îmbrățișare sinceră.

— Când o să aveți copii, vom veni să-i vedem.
— Mi-ar face plăcere, spuse Helen cu sinceritate. Oricum, n-o să poți să stai în camera bunicii, adăugă cu un zâmbet.

— Bunică ! Nu începe din nou.

Deirdre se privi în oglindă și-și aranjă părul, în mod evident încântată de ceea ce vedea.

— Helen, poți să-mi chemi un taxi și să vezi dacă este vreun tren spre Londra ? Nu mai pot să aștept pe Donna. I-ar lua prea mult timp ca să conducă spre Londra și eu abia aștept să-l văd pe Tom.

— O să mă uit chiar acum, spuse Helen hotărâtă, întorcându-se spre telefon.

Deirdre o prinse de braț.

— N-o lua în seamă pe Donna, o rugă ea.

— N-o s-o fac.

Nu dacă Ross o dorea.

Când au coborât, taxiul urma să sosească. Orice dorise Donna să discute rămăsese nediscutat, pentru că Tina era în salon împreună cu Tansy și Ross se ocupa de ea. Dacă Tina venise jos din proprie inițiativă sau nu, Helen nu putea ști, dar a ascultat gânditoare în timp ce Deirdre îi spunea lui Ross că se întoarce imediat la Londra. Ross i-a zâmbit când i-a văzut expresia plină de speranță.

— Lasă trecutul la o parte, o sfătui el și îi zâmbi timid.

— Așa o să fac.

Își luă la revedere de la Tansy și de la Tina și apoi se îndreptă spre ușă.

— O să vă văd curând, le promise sărutând obrajorul catifelat. Data viitoare va veni și bu-nicul.

Chiar dacă Tina a fost uimită de această schimbare, n-a zis nimic, dar ochii vorbeau în locul ei în timp ce urca scara cu Tansy pe care o ținea strâns de mână.

— Eu mai rămân, a murmurat Donna și Deirdre s-a uitat neliniștită la ea și apoi la Ross.

Dar tot ceea ce a făcut Ross a fost să ridice din umeri și Helen a avut, întorcându-se, sentimentul de nesiguranță. A condus-o pe Deirdre la ușă ca să vadă dacă taxiul sosise, apoi a așteptat să urce în mașină și din nou i-a spus vorbe de încurajare. Nu voia sa fie singură în salon cu Ross și Donna și de aceea se întorcea cu pași mici spre casă. A închis ușa încet și s-a sprijinit de ea pentru o clipă ca să-și adune curajul.

— Nu te părăsesc, Ross. Nu te las să pleci. Auzit-o pe Donna vorbind cu o sinceritate vibrantă și Helen își mușcă buzele, așteptând răspunsul lui Ross. Suna ca răspunsul unui om căruia i se termina răbdarea și care se săturase să audă mereu același lucru.

— Fă și tu un lucru bun pentru tine, Donna — maturizează-te, se răsti el. Dacă joci teatru, intră într-o trupă.

— Întotdeauna ai ținut la mine ! Acum era mai degrabă furioasă și Ross puini nerăbdător.

— Ți-ai petrecut timpul căzându-mi în brațe, vrei să zici, se răsti el. Când erai o puștoaică era amuzant. Dar de mult timp a încetat să mai fie amuzant. Ascultă-mi sfatul, Donna, găsește-ți un bărbat care să te dorească, înainte de a fi prea târziu. Dumnezeu știe că eu nu te doresc, adăugă el sec.

— Dar m-ai dorit !

— Păi dacă a fost așa, eu unul nu mi-am dat seama niciodată. Și chiar dacă era așa, nu crezi că am avut o grămadă de posibilități ca să acționez ? Ca puștoaică ai fi fost amuzantă, dar acum ai devenit o năpastă. Stai în Anglia dacă asta vrei, urmărește-mă, dar tot ceea ce vei obține o să fie durere.

— Rămâi cu ea ?

— Da, rămân cu Helen, vorbi el nerăbdător. O iubesc ! Vocea i se schimbă, devenind blândă. De fapt este greu să-ți descriu ceea ce simt. Sunt nebun după ea. Nu pot suporta să stau departe de ea.

— Nu este ca noi, o să te plictisești de ea.

Donna părea în pragul unei crize de isterie, dar Ross nici n-a observat. A râs ciudat, un râs din piept.

— Să mă plictisesc de ea ? Poate. Când o să mă plictisesc să respir, să trăiesc. Ea este tot ce mi-am dorit. Am căutat-o toată viața. Vezi acest

inel de pe degetul meu ? Helen mi l-a pus aici. Asta înseamnă pentru totdeauna.

Dintr-odată Helen își dădu seama că încă stătea acolo, sprijinită de ușă. Lacrimile îi curgeau pe obraji și cu degetele tremurânde își șterse fața. O iubea. Ochii îi căpătară o expresie visătoare și înainte de a se îndrepta spre salon, respiră adânc de câteva ori.

— Totul este bine ? întrebă Ross când ea intră în cameră.

Dintr-odată privirea îi deveni alertă când îi văzu fața plânsă.

— Da. Se simțea mai bine. A promis că va da un telefon când va ajunge la Londra. A început să ningă din nou, adăugă ea privind-o pe Donna.

Această femeie care stătea morocănoasă în fotoliul de lângă foc nu mai reprezenta nici o amenințare pentru ea, acum și totuși Helen nu voia să-i dea ospitalitate pentru o noapte.

Doamna Hill își băgă capul pe ușă și zâmbi.

— Vor fi invitați la masă, doamnă Maclean ? o întrebă pe Helen, dar Ross răspunse înainte ca ea să poată deschide gura.

— Nu, doamnă Hill, numai familia. Domnișoara Street nu s-a hotărât dacă să se întoarcă la Londra sau să rămână la noapte la hotel. În orice caz, nu va fi aici la cină.

— Mulțumesc, sir.

În timp ce doamna Hill închidea ușa, Donna s-a ridicat și și-a luat poșeta. Nu-l privi pe nici unul din ei. Pur și simplu s-a năspustit afară.

Ăsta era singurul mod potrivit în care Helen putea descrie plecarea ei. Când a auzit ușa trântindu-se, Helen a închis ochii. Nu îndrăznea să se uite la Ross.

— Drum bun, murmură el cu voce amuzată. Atunci Helen și-a ridicat ochii, întâlnind o privire veselă, fără urmă de răceală. Nu avu timp să spună nimic. Tina a intrat în cameră, rotindu-și privirea în chip dramatic.

— Drumul este liber? a întreat ea, strâmbându-se.

— Complet, o asigură Ross.

— Ne îmbrăcăm elegant pentru cină? mai vru să știe Tina și Ross suspină adânc.

— Nu vreau decât pace și liniște, doamnelor, asta este tot ce vreau.

Tansy alergă la el și nu la Helen și el o ridică în brațe și o îmbrățișă.

— Tăticule, pot să stau și eu la masă în seara asta? se lînguși ea.

— Sigur că poți, îi răspunse Ross blând.

Părea perfect calm, dar Helen i-a văzut chipul luminându-se și și-a dat seama ce plăcere imensă îi produsese un singur cuvânt. Privirea i s-a înălțat cu cea a Tinei și a citit în ea aceeași satisfacție.

— Mai târziu te duc eu la culcare, adărgă Ross. Poți să alegi: te duc pe umeri sau în brațe?

— Vreau în brațe, se hotărî Tansy, după ce se gândi câteva clipe.

— Atunci așa va fi, spuse Ross. Și acum, despre omul de zăpadă...

* * *

După masă, când seara se apropia de sfârșit, Ross s-a așezat pe canapea și a luat-o pe Helen lângă el, îmbrățișând-o. Nu fuseseră singuri nici o clipă și a suspinat, lăsându-și capul să se sprijine de canapea.

— Și se mai spune că la țară nu se întâmplă nimic, mormăi el jalnic. Cu greu am găsit o clipă de liniște.

— De ce ai venit așa devreme? îl întrebă Helen încet, sprijinindu-se de el, bucurându-se de fiecare clipă în care era alături de el.

— Mi-a telefonat tata. M-a avertizat că se plănuia o expediție în direcția asta. O privi cu blândețe. Nu eram sigur că te poți descurca cu ele.

— Donna... mă cam speria, i se destăinui ea încet.

— Și pe mine. Răse dur. Mi-a fost în preajmă atâta timp, încât la un moment dat am crezut că nici n-o mai observ. Când cineva ajunge să te se arunce în brațe încă de când era un copil, nici n-o mai iei în seamă. Am început să-mi dau seama ce pacoste devenise, numai când am venit în Anglia. Era hotărâtă să facă scandal ca un copil cărăuia i s-a luat jucăria favorită.

— Tu erai jucăria ? îl întreabă Helen încet și el o privi întrebător.

— O idee ridicolă. Ești geloasă ?

Avea o undă de neliniște în voce și Helen răsede el cu ochii ei albaștri strălucitori.

— Nu după ce am auzit ce i-ai spus.

— Aha, ai tras cu urechea ? Ridică din sprâncene și o privi cu ochii care străluceau amuzați.

— Bănuiesc că te-ai bucurat ?

— Da. Roși, dar continuă să-l privească. Nu fi supărat.

— Încerc să fiu, o preveni el încet. Dar dintr-un motiv sau altul, nu pot.

Strânsoarea brațelor lui devenise mai puternică în timp ce îi privea chipul fericit, ochii albaștri strălucitori, părul negru-albăstrui care-i încadra fața.

— Ești așa de frumoasă, îi spuse răgușit.

Atunci Tina intră în cameră și el nu mai făcu nici o mișcare. Ca de obicei, Tina intră direct în subiect.

— Este ajunul Anului Nou, le reaminti cu rezecziune. Presupun că o să stăm să-l întâmpinăm ? Nu mă deranjează, dar n-o să cânt colinde tradiționale. Mă simt ridicolă.

Ross începu să râdă și ea îl privi disprețuitor.

— Vorbesc serios ! Sunt gata să deschid ușa și să las să intre Norocul, dar asta-i tot.

Helen se ridică și se întinse obosită.

— Dacă vrei să stai și să fluieri la ușă, n-ai decât, îi sugera. Cât despre mine, mă duc să mă

culc. Oricum mă îngrozește gândul că dacă deschid ușa, Norocul ar putea zbura afară.

— Perfect ! Și eu gândeam la fel, îi anunță Tina, îndreptându-se spre ușă.

În prag s-a oprit și s-a întors încruntată spre Ross.

— Și nu este cazul să te ridici în picioare. Americanii habar n-au despre obiceiurile noastre destul de ciudate.

— Ai să fii uimită, răsă el.

Când ușa s-a închis, s-a întors spre Helen.

— Hai, o îmboldi el. Vorbind de obiceiuri, vreau să-ți arăt ceva.

După ce au stins luminile, s-au îndreptat spre scară, Ross ținând-o pe Helen de mijloc. Fără să-și dea seama, Helen a rostit cu glas tare o întrebare care a torturat-o toată ziua :

— Mama și tatăl tău... se vor împăca ?

— Sper. Ea s-a purtat așa ani de zile. Dacă eu aș fi fost în locul lui, aș fi innebunit.

— Ross, se purta așa pentru că a simțit că îmbătrânește, spuse Helen încet. Credea că el n-o mai iubea la fel. Mi-a spus că era nebun după ea.

— Și încă este ! Ross o privi uimit. Vrei să spui că ți-a spus toate astea în acele câteva minute cât ați fost sus ? Dumnezeu ! Noi am încercat să aflăm ce se întâmplă cu ea de o grămadă de timp. Odată am angajat un psihiatru, dar ea n-a vrut să meargă la el.

— Nu este greu de înțeles, remarcă ea. Mai mult ca sigur, îi era frică că el îi va spune că a îmbătrânit și asta se întâmplă cu aproape toate femeile.

— Și tu, soția mea cea isteasă, ce i-ai spus ?

— I-am spus că este frumoasă. Că probabil a obosit să-și facă atâtea gânduri și că a fost la prea multe petreceri. I-am spus că viața în Anglia este mult mai liniștită decât la New York. S-a dus la Tom ca să discute planurile de viitor în această direcție.

— Ești o minune, spuse el încet, îmbrățișându-o mai tare. Hai să-i lăsăm în pace acum. Ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva.

Sus au trecut prin camera ei și au intrat în camera lui. Acolo o privi amuzat când îi văzu expresia dezorientată.

— Ce este ?

Se uită în jur fără să vadă nimic și atunci el îi arătă patul.

— Este un pat. Ai două secunde ca să te urci în el.

O privea râzând și atunci Helen a roșit până la rădăcina părului, ceea ce l-a făcut s-o prindă în brațe și să-i sărute obrajii îmbujorați.

— Te-am speriat ?

— Nu. Sunt pur și simplu șocată de felul tău de a vorbi.

Râdea și ea, dar în același timp tremura în brațele lui, atât de fericită încât cu greu putea vorbi.

— Nu știu să vorbesc altfel, spuse el în șoaptă lângă obrazul ei. Vino și arată-mi cum să mă comport.

Incapabilă să stea departe de el, îl cuprinse cu brațele de mijloc, dar brusc el făcu un pas înapoi, chipul devenindu-i serios și rugător.

— Spune-mi, Helen ! Spune-mi, o rugă el.

— Te iubesc, șopti ea știind exact ceea ce voia el să audă. Prima dată când te-am văzut am simțit ceva în mine, un sentiment ciudat pe care nu-l mai avusesem înainte. N-am știut ce era și sentimentul acesta creștea și creștea. M-am simțit înspăimântată, excitată, zdruncinată. Acum știu ce era. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă.

— Oh, iubita mea, iubita mea. O legăna în brațe, ținând-o strâns. Nu știu ce mi-ai făcut. O vrăjitoare cu părul negru și ochi albaștri și cu un chip dragălaș, dar cu o expresie dezorientată. Ai trecut de la frigida la mânie și apoi la timiditate cu o rapiditate dezarmantă, încât nu mi-am putut reține senzația că mă provocai la întrecere. Te doream atât de mult încât nu mai știam ce să fac. La început am crezut că ai un iubit ascuns undeva, cineva atât de deosebit încât erai gata să riști să-ți pierzi slujba ca să mergi la el în fiecare seară.

— Și ai fost degustat când ai crezut că eram o femeie cu un copil din flori, îi reaminti încet.

— Degustat ? Cum puteam să fiu degustat de tine ? o întrebă el cu o privire atât de uimită încât a trebuit să-l creadă. Nu, draguță. Eram pur și simplu șocat. Nu mă puteam obișnui cu gândul că în viața ta fusese un alt bărbat. Mă durea ! Chiar de atunci știam că tu erai făcută

pentru mine și nimeni alta. N-am dormit în noaptea aceea... de fapt, multe nopți după aceea.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi gândul ? Ți-l întrebă Helen, privindu-l în ochi.

— Tu. Chipul tău înspăimântat, privirea ta răătăcită și dezorientată. Faptul că te iubeam.

— Și la Paris, te-am șocat din nou.

— Da, ți mărturisii Ross. Nu-mi venea să cred că Helen a mea cea exigentă ți lăsa pe oamenii acela s-o pipăie. Îmi venea să-i omor atunci și acolo. Eram atât de furios încât te-am înspăimântat din nou.

— Nu. Nu prea.

I-a pus mâna pe gură și apoi, cu degete tremurătoare, i-a trasat conturul buzelor.

— Atunci a fost începutul pentru mine. Nu-mi era indiferent ce gândeai. Am văzut furierea oglină pe chipul tău când ai aflat ce a trebuit să fac. Era primul pas spre vindecare.

— Și noaptea trecută ? Întrebă el cu o voce răgușită.

— Am început din nou să trăiesc. Îți înconjură gâtul cu brațele. Oh, Ross, te iubesc așa de mult. Când am văzut-o pe Donna azi...

— Niciodată, dar niciodată nu m-am culcat cu ea, o asigură cu seriozitate. Nici nu m-am gândit la așa ceva. Era o copilă când mi-a fost împinsă în brațe de mama mea și după aceea s-a transformat într-o pacoste.

— La petrecere ai sărutat-o, ți zise Helen. Și... aa... în ziua aceea la Londra. Te-am văzut când ai ajutat-o să urce în mașină.

— Mă tot întrebam ce s-a întâmplat atunci. Ți ridică fața spre el, prinzând-o cu mâinile lui calde și puternice. Donna m-a sărutat. Asta era obiceiul ei... de acum, sfârșit, adăugă el cu hotărâre. Oricum, nu simțeam nimic, era ca și cum aș fi sărutat o bucată de lemn. Tot ce doream era să fii tu, în ambele cazuri. Mă crezi ?

— Da. Așadar n-ai vrut să te căsătorești cu mine numai ca să scapi de ea.

— Am vrut să mă căsătoresc cu tine ca să fii a mea, o asigură el. Propunându-ți un târg era singura posibilitate ca tu să accepți. Mă rugam ca atunci când tu o să fii în siguranță și aproape de mine, să începi să ții la mine. Și am reușit.

— Ai reușit, fu ea de acord, ai reușit foarte bine.

Îi zâmbi și chipul lui se îmblânzi și începu să zâmbească la rândul lui.

Helen se agăță de el și el preluă inițiativa scoțându-i pulovărul roșu și oprindu-se s-o privească cum stătea în fața lui, goală până la mijloc.

— Asta te deranjează ? o întrebă în timp ce o privea.

— Numai pentru că nu sunt încă obișnuită, șopti ea.

— Nu mă deranjează deloc. Ți mângâie sânii. Ești frumoasă.

Vocea îi era schimbată și respirația îi devenise mai rapidă, iar inima îi bătea cu putere.

— Ross !

Se mișcă mai aproape de el și imediat el o ridică în brațe lipind-o strâns de el.

— Stiu, murmură cu buzele aproape lipite de ale ei. Ți-am simțit lipsa toată ziua, atât de mult, draga mea. Trebuie să mai așteptăm ?

Helen clătină din cap, prea emoționată ca să poată vorbi. Ross o puse în pat, în patul lui, unde îi era locul din acel moment.

Mai târziu, când stăteau întinși unul lângă altul și singurul sunet care tulbura liniștea era respirația lor rapidă, Helen era încă cuprinsă de fericirea nopții, valuri de căldură trecând peste ea, amintindu-i de pasiunea cu care se mișcase, de vorbele incoerente de bucurie. Zidul de spaimă și răceală se dusesse, dragostea îl dărmase, îl îndepărtase și tot dragostea o purtase pe aripile ei pe cerul nopții atunci când Ross i-o ceruse.

— Helen ! Respirația lui era grea și neregulată atunci când îi vorbi. Ceea ce mă faci să simt este imposibil de descris.

Înălță capul și întâlni niște ochi care străluceau de fericire. O mângâie pe obraji, îndepărtând părul ud de transpirație.

— Soțioara mea de gheață, râse el ușurat, care mă face să mă simt aprins de flăcări.

Helen se ghemui lângă el, satisfăcută, mulțumită, în timp ce peste câmpurile acoperite de zăpadă se auziră clopotele vestind sosirea Anului Nou.

— Este Anul Nou, șopti, ochii umplându-i-se de lacrimi de fericire, când se gândi cum ar fi fost viața ei fără el.

O sărută ștergându-i lacrimile, înțelegând perfect ceea ce gândea ea, așa cum de fapt o făcea întotdeauna.

— Acesta este anul în care o să uiți ce este teama, o să uiți ce este supărarea. Anul acesta Tansy o să mai aibă o surioară.

— Sau un frățior, șopti ea, zâmbindu-i și privindu-l cu frumoșii ei ochi albaștri.

— Sau un frățior, fu el de acord. La mulți ani, draga mea !

O strânse în brațe, gura lui găsindu-i buzele și Helen se lipi de el, două corpuri care se doreau, două inimi care erau una singură.

==SFÂRȘIT==

